

Dom Taber

socialnovarstveni zavod

družini prijazno podjetje

družbeno odgovoren delodajalec

Novice iz Tabra

September 2023, 8. leto, št. 1

Kazalo vsebine

- 2 Medgeneracijska solidarnost za kakovostnejše življenje
- 3 Nagovor direktorice Martine Martinčič
- 4 Teče že osmo leto Doma Taber
- 5 Zavedanje pomena Doma Taber
- 6 Dihamo lažje
- 7 Leto zahtevnih razmer
- 8 Moje delo v Domu Taber
- 9 Delo kuhinje v letu 2023
- 10 Delo skozi študentove oči
- 11 Delo s starejšimi - dragocena izkušnja
- 12 Medgeneracijsko sodelovanje mlajših in starejših v Domu Taber kot priložnost za osebni razvoj
- 14 Sobivanje generacij
- 16 Medgeneracijsko sodelovanje na terenu
- 17 Anketa o zadovoljstvu v letu 2023
- 20 Moja pot
- 21 Moja prva ljubezen
- 22 Obisk avdicije Slovenija ima talent
- 23 Slovenija ima talent

- 24 Izlet v Arboretum Volčji Potok
- 24 Tabrovci osvojili Triglav
- 26 Poženik
- 27 Bralni krog
- 27 Stanovalci o medgeneracijskem sodelovanju
- 35 Klopca!
- 36 Klopca sredi gozda
- 37 Naše življenje
- 37 Bonboniera
- 38 Prostovoljstvo
- 39 Aktivnosti s prostovoljci
- 42 Skupnost Simbioza
- 43 Obisk Doma Taber
- 46 Pri stotih letih zaplesala v Domu Taber
- 47 Dogodki v preteklem letu
- 49 Fototrunki
- 52 Zahvale
- 53 Malo za smeh
- 54 Križanka

Medgeneracijska solidarnost za kakovostnejše življenje

Neža Sirc, pisarniška referentka – receptorka

*Vsak človek je zase svet, čuden, svetel in lep
kot zvezda na nebu ...
Vsak tiho zori, počasi in z leti, a kamor že greš,
vse poti je treba na novo začeti.*

(Tone Pavček)

Spoštovani stanovalci, svojci, prijatelji, zaposleni in vsi, ki prebirate naš domski časopis! Pozdravljamo vas že v 8. izdaji domskega glasila!

Nekega dopoldneva se je na vhodu Doma prikazala skupina radoživih, veselih učencev. »Prišli smo k stanovalcem ..., jaz grem v drugi štuk, smo zmenjeni še od prejšnjič ..., mi bomo v pritličju, imamo nove igre ..., midva sva tam, kot zadnjič, naju že čakajo, sva obljubila, da spet prideva ...«, so v pričakovanju pripovedovali drug čez drugega. Učiteljica za njimi se je samo veselo muzala: »No, saj že vse veste, zakaj smo prišli!«

Učenci so se porazdelili po Domu. Z bližnjega oddelka se je slišalo glasno smejanje in ploskanje. Ena od medicinskih sester je hudomušno pripomnila: »No, a imamo spet žurko?« Če se sprehodiš mimo dnevnih prostorov, kjer so učenci na obisku, vidiš eno samo radost na obrazih. Obrazih otrok in naših stanovalcev. Koliko veselja in smeha vedno prinesejo te mlade duše našim stanovalcem! Ti jih vedno sprejmejo z odprtimi rokami. Brez njih je življenje pusto. In kolikor veselja dajo otroci stanovalcem, toliko od njih prejmejo dragocenih izkušenj. Naši stanovalci so postali pravi mentorji, vzorniki in prijatelji otrokom, ki si izmenjujejo nasvete, modrosti in doživetja. Skupaj ustvarjajo prav posebno vzdušje, kjer se spoštovanje in sočutje prepletata v harmonijo.

Dom Taber že vrsto let predstavlja toplino in varnost za naše ljubljene stanovalce. Je kraj, kjer se prepletajo življenjske zgodbe, izkušnje in modrosti. Vendar pa spoznavamo, da se življenje v Domu lahko obogati tudi z vključevanjem drugih generacij v njihov vsakdan.

Zato v Domu Taber spodbujamo medgeneracijsko sodelovanje, ki v današnjem času dobiva vse večji pomen. Gre za povezovanje med generacijami, predvsem pa za medčloveški odnos in uresničevanje medgeneracijske solidarnosti v današnjih družbenih razmerah. S povezovanjem izmenjujemo izkušnje, spoznanja, učenje, pomoč ter ohranjamo in širimo socialno mrežo.

Tako mlade kot starejše generacije pridobijo boljše kakovost življenja, predvsem pa občutek sprejetosti in varnosti, manj osamljenosti in boljše duševno in telesno zdravje.

V glasilu smo tako strnili občutke medgeneracijskega sodelovanja; kaj mladi pridobijo s srečanji in z delom s starejšimi in kako starejši doživljajo mladostno energijo. Otroški entuziazem, iskrenost in veselje so navdušili naše stanovalce, ki so odprli svoja srca in objeli to lepo izmenjavo. Pomoč otrok v Domu ni zgolj učenje in pridobivanje novih izkušenj - je prepletanje dveh svetov, ki bogatita in poučujeta tako otroke kot tudi naše stanovalce.

Vsak človek je zase svet, čuden, svetel in lep ... naj sklenem z željo, da bi tako mladi kot starejši spoštovali vsakega posameznika, bivali v medsebojnem sožitju in odkrivali eno izmed najdragocenejših vezi, kjer se odpirajo čudovite priložnosti za učenje in rast.

Naj bo letošnje glasilo Doma Taber odraz medgeneracijske solidarnosti, ki nas povezuje in krepi. Naj bo most, ki združuje preteklost in prihodnost ter nas navdihuje za skupno ustvarjanje boljšega jutri. Želimo vam prijetno branje!

Nagovor direktorice Martine Martinčič

Martina Martinčič, direktorica Doma Taber

Dragi bralke in bralci Novic iz Tabra!

Pred nami je že osma izdaja domskega časopisa, katerega osrednja nit je medgeneracijsko sodelovanje oziroma povezovanje. V dneh, ko pišem ta prispevek, je Slovenija v času okrevanja po hudih poplavah, ki so jo prizadele 4. 8. 2023. V občini Cerklje na Gorenjskem so posledice poplav izjemne. Med drugim je poplavelo tudi osnovno šolo Davorina Jenka v Cerkljah in Zalogu, s katero zelo dobro sodelujemo. Vedno smo veseli njihovega obiska. S takšnim sodelovanjem krepimo medsebojno spoštovanje med mlajšimi in starejšimi, izmenjujemo izkušnje in pridobivamo nove spretnosti in znanja. Predvsem pa je pomembno, da s takšnim sodelovanjem vzpostavljamo vzgojo za strpnost in medsebojno razumevanje.

Učencem, učiteljem in vodstvu šole želim čim prejšnjo odpravo posledic.

Hvaležna sem, da Dom Taber ni bil prizadet v teh poplavah. Ob tem pa sočustvujem z vsemi prizadetimi in jim seveda želim, da svoje domove čim prej sanirajo ter lahko ponovno v miru zaživijo. Narava nas že nekaj čas opozarja, da so potrebne spremembe. Spremeniti je potrebno naš odnos, do narave in do vseh živih bitij. In na neki točki je naravi to uspelo – Slovenija se je povezala! Ljudje smo stopili skupaj in si pomagamo. Vsak po svoje kakor zna in zmore. In tako je prav!

Ob tem se iskreno zahvaljujem vsem zaposlenim za pripadnost Domu Taber. Dne 4. 8. 2023 ste ponovno pokazali, da vam je MAR za naše stanovalce! Hvaležna sem za vas, dragi sodelavci, in sem izjemno ponosna, da sem lahko del tako čudovite ekipe!

Stanovalcem in njihovim svojcem se zahvaljujem za razumevanje in podporo!

Iskrena hvala vsem prostovoljcem, ki prihajate v naš Dom in preživljate čas z nami in našimi stanovalci!

Hvala tudi županu Francu Čebulju ter članom Sveta zavoda Taber za dobro sodelovanje!

Vsem bralcem našega domskega časopisa želim prijetno branje in vas lepo pozdravljam!

*Življenje se dogaja tukaj
in zdaj in ne tam in potem.
(Vilama Thakar)*

Teče že osmo leto Doma Taber

Franc Čebulj, župan Občine Cerklje na Gorenjskem

Kako čas neusmiljeno teče; letos mineva že osmo leto od odprtja Doma Taber.

Vesel sem, da z vodstvom in zaposlenimi ves čas lepo in uspešno sodelujemo ter realiziramo zastavljene načrte. Največja in najpomembnejša je seveda skrb po nenehnem zagotavljanju kakovostne oskrbe in odlične zdravstvene nege vseh varovancev Doma. Osrečuje me, da varovanci in zaposleni aktivno sodelujejo z lokalno skupnostjo, s humanitarnimi organizacijami, z osnovno šolo in vrtcem ter s športnimi in drugimi društvi tako v okviru občine kot širše.

Dom Taber je vseskozi polno zaseden, ogromno pa je tudi zanimanja za nove sprejeme. Kot župan sem vesel prizadevanja zaposlenih za zagotavljanje čim boljših odnosov z uporabniki Doma. Vodstvo si prizadeva za številne kulturne in športno družabne popestritve z organizacijo številnih dogodkov. V Občini, kot ustanoviteljici Doma Taber, se zavedamo kadrovske problematike in pomanjkanja strokovnega kadra na trgu dela, zato podpiramo nagrajevanje zaposlenih z zakonsko najvišje dopustnimi dodatki.

V zaključni fazi je gradnja varovanih stanovanj. Gre za stanovanja, ki so namenjena starejšim oziroma drugim osebam, ki še lahko skrbijo zase, a potrebujejo določeno pomoč, ki jo lahko nudijo v Domu Taber. Poleg zdravstvene nege tudi prehrano, čiščenje prostorov, pranje perila in drugo.

Kot ustanovitelj z vodstvom Doma iščemo rešitve za najbolj ekonomično zagotavljanje energetskih virov, predvsem za potrebe ogrevanja Doma. Ena izmed trenutno najboljših rešitev bi bila postavitev sončne elektrarne na njegovi strehi.

Ob nedavnih katastrofalnih poplavah, ki so 4. avgusta 2023 prizadele občino, k sreči Dom Taber ni utrpel materialne škode. Kljub oteženemu

dostopu so zaposleni prvi dan svoje delo opravili požrtvovalno, vestno in uspešno, za kar se jim iskreno zahvaljujem.

Vodstvu in vsem zaposlenim, ki skrbijo za kakovostno življenje slehernega v skupnosti Doma Taber, še nadalje želim uspešno poslanstvo. Vsem stanovalcem pa želim dobro počutje in prijetno bivanje v Domu ter aktivno preživljanje časa z željo, da ostanejo še naprej zdravi.

*Sprejeti moraš, karkoli ti pride na pot, pomembno je le, da se s tem soočiš pogumno in z vsem kar najboljšega premoreš.
(Eleanor Roosevelt)*

Zavedanje pomena Doma Taber

Andreja Jerala, predsednica Sveta zavoda Taber

Dom Taber se s svojim že osmim letom delovanja popolnoma zaveda skrbi za kakovostno oskrbo in varno bivanje starejših občanov in občank občine Cerklje na Gorenjskem ter tudi drugih oskrbovancev iz širših krajev Slovenije. Dom je vsa leta polno zaseden, kar daje zadovoljstvo uporabnikom in potrdilo zaposlenim, da so aktivnosti pravilno izpeljane.

Velik poudarek za vsakega posameznika so pozitivna sprejetost, domačnost, kakovost in strokovnost izvajanja socialno-zdravstvenih storitev.

V marcu 2023 je Svet zavoda sprejel finančni načrt in program dela za tekoče leto, v katerem so načrtovani zastavljeni cilji. Finančni načrt in program dela sta pripravljena skladno z ustanoviteljico, tj. Občino Cerklje na Gorenjskem, ter navodili in usmeritvami pristojnih državnih institucij. V programu dela sta med večjimi investicijami omenjenimi dve, in sicer prizidek k obstoječemu Domu, to je oddelek za opravljanje institucionalnega varstva v domovih za starejše, za 48 uporabnikov, ter postavitev sončne elektrarne kot dodaten energetski vir ogrevanja Doma.

Strokovnega kadra predvsem na področju zdravstva zelo primanjkuje, zato člani Sveta zavoda želimo, da so zaposleni za svoje delo pravično plačani in tudi nagrajeni, saj bodo zaposleni z zadovoljstvom opravljali svoje poslanstvo, uporabniki pa bodo z zadovoljstvom deležni opravljene storitve.

V Svet zavoda je imenovanih pet članov: s strani ustanoviteljice Andreja Jerala, Janez Korbar in Nina Veselinović, s strani stanovalcev Anton Valant in s strani zaposlenih Anja Kocjan.

Svet zavoda je na vseh sklicanih sejah skupaj s predstavniki ustanoviteljice in vodstva Doma Taber obravnaval in sprejel vse akte, na podlagi katerih zavod lahko opravlja svoje poslanstvo.

Hvala vsem za vašo prisotnost na sejah sveta, za konstruktivno delo pri pripravi gradiva, razpravi ter predlaganih sklepih. Želimo si še naprej tvornega sodelovanja.

Z velikim optimizmom in močno voljo vsem oskrbovancem in oskrbovankam, zaposlenim, prostovoljcem, g. Francu Čebulju, županu Občine Cerklje na Gorenjskem, ter članom Občinskega sveta želim zdravlja, pozitivnega navdiha in ustvarjalnosti.

Ob vsem že omenjenim gre posebna zasluga tudi prostovoljcem, ki svoj prosti čas namenjajo oskrbovancem in oskrbovankam v Domu. Da so njihova dela, angažiranost, aktivna vpetost v dejavnosti, ki jih izvajajo, resnično uspešna, kaže velik nasmeh na obrazih starejših in veliko zadovoljstvo pri zaposlenih.

Z željo, da se zavedanje po opravljanju nalog, ki jih ima Dom Taber, nadaljuje še naprej tako uspešno in tvorno, vsem bralcem in bralkam želim vse dobro.

V imenu Sveta zavoda Taber želim, da se še naprej prepletajo prijateljstva, ustvarjajo srečne zgodbe in uspešni dogodki.

Dihamo lažje

Rudi Sluga, namestnik direktorice za področje zdravstvene nege in oskrbe

Končno smo se znebili okovja, ki nas je utesnjevalo, nam omejevalo prostost in osebno svobodo. Covid je za nami! Ne želim se prav veliko spominjati tega dela preteklosti ... Želim se ga spominjati le po tem, da nas je ta težka izkušnja le okrepila in da smo iz tega prišli močnejši. In da sedaj zares cenimo to, da se lahko približamo drug drugemu. Spremembe, ki so nas doletele, smo znali obrniti sebi v prid. Ne počivamo, ves ta čas izkoriščamo za prevetritev naše vizije in naših osnov za delo, ki nas bodo popeljale naprej. Lotili smo se Projekta kakovosti in varnosti ISO 9001, odpiramo se srednjim šolam in fakultetam za pridobitev znanj na področju zdravstvene nege in oskrbe, da približamo naše delo mlajši populaciji, delo v domski ambulanti poteka tekoče in sproti.

Seveda vse to brez naših zlatih zaposlenih to ne bi bilo mogoče. Zato vsem sodelavcem, ki še vedno s srcem opravljajo to delo za Vas, dragi stanovalci, iskrena HVALA!

V letošnjem letu smo se celo uspeli nekoliko kadrovske okrepiti, tako da z optimizmom gledam naprej. V tem trenutku dihamo lažje. Naš sistem je sicer še vedno zelo krhek in še vedno čakamo na večje spremembe s strani odločevalcev, tu mislim predvsem na izboljšanje kadrovskih normativov. A izkoristiti moramo to, kar imamo ... Imamo pa predvsem drug drugega! In smo si v oporo. Kako gre že tisti rek ...? Pomagaj(mo) si sam(i) in Bog ti(nam) bo pomagal!

*Obstaja čudovit mističen
zakon narave, da tri
stvari, po katerih najbolj
hrepenimo – srečo, svobodo
in duševni mir – vedno
dosežemo tako, da jih
podelimo nekomu drugemu.
(neznan avtor)*

Leto zahtevnih razmer

Maja Gros, namestnica direktorice za področje financ

Za nami je naporno leto 2022, žal tudi v tem letu ne kaže na izboljšanje gospodarske klime. Zaradi nenehnih podražitev materiala, storitev, delovne sile in visokih obrestnih mer, domovi za upokojence nismo ostali imuni na zahtevne razmere na trgu. V letošnjem letu smo bili primorani že drugič zvišati ceno oskrbnega dne. Poleg redne uskladitve smo zaradi prenehanja veljavnosti ukrepov iz zakona o nujnih ukrepih za povečanje prihodkov upokojencev in omejitev dviga oskrbnin na področju socialnega varstva v mesecu avgustu izvedli izredno uskladitev cen.

Dom Taber se tako prvič v času svojega obstoja sooča z izzivom zagotavljanja stabilnega poslovanja in ohranjanja zdravih temeljev za nadaljnji obstoj in rast našega Doma. Vendar bomo s skupnimi močmi kos zahtevnim razmeram.

Stanovalci in sodelavci lahko z odgovornim ravnanjem, to je zmanjševanjem porabe električne energije, vode, porabe materialov in še bi lahko naštevali, pripomoremo k stabilizaciji razmer. Živimo in delamo v lepem, sodobno opremljenem Domu in tak naj tudi ostane.

Vsekakor pa nam na naši poti vedno ob strani stoji ustanoviteljica in lastnica Občina Cerklje na Gorenjskem.

Skupaj bomo zmogli naš Dom ohraniti v dobri kondiciji!

*Na koncu niso leta življenja,
ki štejejo, ampak dejstvo,
koliko življenja je bilo v teh
letih. (Abraham Lincoln)*

*Pogum je najpomembnejša
človeška lastnost, saj je
podlaga za vse druge vrline.
(Winston Churchill)*

Moje delo v Domu Taber

Alma Košec, vodja tima

V Domu Taber sem se zaposlila septembra 2022. Kot diplomirana medicinska sestra sem nosilka zdravstvene nege, ki svoje delo opravlja strokovno, odgovorno in samostojno. Do trenutne poklicne postaje v mojem življenju sem prišla povsem spontano in nenačrtovano. Moja služba je zanimiva in dinamična. Vsak dan drugačna. Seveda so dnevi, tako kot v vsaki službi, ko komaj zdržiš. Ko ti gre vse narobe. In so dnevi, ko se ti vse potrpljenje, nežne besede, umirjenost, in nežni dotiki rok pornejo več kot tisočkratno. Za delo v zdravstveni negi in oskrbi so potrebni spoštovanje, zaupanje in sočutje. Marsikdaj ljudje pravijo, da se življenje konča, ko enkrat prideš v dom za starejše. Sama sem prepričana v nasprotno. Res, da je odvisno od ustanove, a tu, kjer delam jaz, tu smo srčni ljudje, ki delamo s srcem in čutom za sočloveka. Hvaležna sem, da sem lahko del te zgodbe. Ljudje zaživijo. In prav nič jim ni dolgčas. Hvaležna sem za dano priložnost, izkušnjo in novo življenjsko modrost.

*Srečanje dveh osebnosti
je kot stik dveh
kemijskih substanc.
V kolikor pride do reakcije se
preoblikujeta obe.
(C. G. Jung)*

*Čeprav se naše telo stara,
pojema, postaja slabotno,
krhko in bolno, krila duše
okrog telesa stalno nežno
objemajo to krhkost.
(neznan)*

Delo kuhinje v letu 2023

Biljana Bučić, vodja kuhinje

Ščep modrosti, tri kapljice potrpežljivosti in obilo dobre volje so sestavine, ki jih kuharske mojstrice našega Doma pri pripravi jedi za naše stanovalce uporabljamo vsak dan. To vodilo nam vliva moč in energijo. V naši kuhinji je zaposlenih devet delavcev, brez katerih ne gre noben dan v letu. Ker obratujemo vse dni, je usklajevanje poklicnega in družinskega življenja marsikateremu zaposlenemu problem. Tako nas je lani zapustil en kuhar. Zaposlil se je v šoli. Delovni čas je tam ugodnejši, prosti so vikendi in prazniki. Zaposleni se zavedamo svojega poslanstva, tu smo za naše stanovalce. Kljub trudu naših kuharic tu in tam pade tudi kritika. Seveda vsem ne moremo izpolniti vseh želja, ena jed je nekomu ljubša kot drugemu. Razumemo tudi, da vsi ne jedo vsega, zato se vedno prilagajamo in omogočimo zamenjave. Najljubša hrana naših stanovalcev so jedi na žlico, solate, potice, klobase in sladice iz naše slaščičarne. Naši stanovalci si predvsem želijo jedi, ki so jih sami pripravljali v mladosti. Poleg tehnološke priprave petih obrokov za 158 stanovalcev hrano pripravljamo tudi za naše zaposlene in zunanje uporabnike. Naši stanovalci zelo radi sodelujejo pri lupljenju čebule in česna ter pripravi hrane. Tako smo letos skupaj kuhali golaž. Še letos bomo pripravili Palačinkijado, jeseni Oktoberfest in kostanjev piknik. V pomladnih in poletnih mesecih se zelo pogosto družimo na domskem dvorišču in pri kajži, kjer prirejamo razne dogodke in piknike s stanovalci. Stanovalci so takšnega druženja zelo veseli. To so aktivnosti, kjer se družimo zaposleni in stanovalci. Preženemo slabo voljo, monotonost in težave ter odpremo vrata dobri volji. Letos smo se družili ob čevapčičih in vinu. Ko pa posije sonce in je pasje vroče, si omislimo sladoledni piknik. Sredi poletja se najbolj prileže ... sladoled! Ta sladka razvada, ki se rada druží s sadjem in najbolj tekne v prijetni družbi. Če bi morali izbrati sladico, ki med prazniki ne sme manjkati na praznični mizi, bi bila to zagotovo potica. To je namreč naša najbolj značilna praznična jed, ki jo poznajo prav vse slovenske pokrajine. V času velike noči

in božiča pa v kuhinji zadiši po orehovi potici in piškotih, ne samo za naše stanovalce, temveč tudi za zaposlene in prebivalce bližnje okolice. S sladicami naše kuhinjske slaščičarne oskrbujemo tudi domsko kavarno. Citiram besede obiskovalke: »Hvala kuhinji, ker peče najboljše torte na svetu.«

*Verjemi, da zmoreš in
si že na pol poti do cilja.
(Theodore Roosevelt)*

Delo skozi študentove oči

Oskar Zalednik Debeljak, študent

V sredini meseca marca sem se pridružil kolektivu Doma starejših občanov Taber, kjer sedaj delam kot študent.

Med delom se počutim sproščenega in dobrodošlega. Sodelavci in stanovalci so me lepo sprejeli, zato sem se lažje sprostil. Precej hitro sem se dela navadil, naredim pa tudi manjše napake in se iz njih učim. V pomoč mi je strpnost stanovalcev, za kar se jim zahvaljujem. Delo mi je dalo različne izzi-ve, pa tudi svoje dobre trenutke. Vsak dan je največ dela s pripravo za obroke. Predvsem s kosilom, ko je potrebno servirati največ stvari.

Najlepše mi je, ko pobiram posodo in med tem klepetam s stanovalci. Hrano večkrat pohvalijo, kar mi je v veselje. Pohvale pa vedno prenesem kuha-ricam, ker se zanjo trudijo po najboljših močeh. V tem času sem bolje spoznal delo v kuhinji in ga zato bolj spoštujem. Čeprav se sprva zdi lahko, je resnica daleč od tega. S sodelavci se trudimo, da vse naredimo pravočasno in kakovostno. To pa je včasih precej naporno.

Na koncu pa je naše delo poplačano z zadovoljnimi obrazi in s praznimi krožniki.

Življenje ne bo nikoli urejeno. Zmeraj pa lahko stojim v njegovi sredini in se pustim urediti za razmere tega hipa. (Alenka Rebula)

Življenje lahko doživljaš na dva načina. Tako, da se ti nič ne zdi čudežno, ali pa, kot da je vse čudež. (Albert Einstein)

Delo s starejšimi - dragocena izkušnja

Sara Feratović, študentka varuhinja

V Domu Taber kot študentka delam že dobro leto. Nekaj izkušenj pri delu s starejšimi sem sicer pridobila že prej, nekatere tudi v domačem okolju pri skrbi za starega ata.

Odnos, kjer se prilagajamo drug drugemu, je ključnega pomena za uspešno sodelovanje. Razumevanje, spoštovanje in empatija so temeljni elementi, ki ustvarjajo pozitivno okolje, v katerem se vsi počutijo cenjeni in vključeni. Delo s starejšimi je zares posebno. Prilagajanje je ključno, da lahko ustvarimo zaupanje in spoštovanje ter vzpostavimo kakovosten medsebojni odnos.

Starejši ljudje prinašajo s seboj bogate izkušnje, ki so dragocene za nas, mlajše generacije. Njihove zgodbe, nauki in življenjske izkušnje nam lahko pomagajo, da bolje razumemo zgodovino, premagujemo težave ter se učimo iz njihovih preteklih izkušenj. Hkrati pa delo s starejšimi vpliva na pridobivanje medsebojnih veščin, potrpežljivosti, sočutja in razumevanja. Učimo se tudi, kako ceniti drobne trenutke in prepoznavati vrednost medsebojnega druženja ter pomoči. Delo s starejšimi nam odpira srce in nas spodbuja k iskanju lepote v preprostih stvareh, ki včasih izgubijo pomen. Hkrati nam pomaga razvijati empatijo, saj se zavedamo, da se lahko v prihodnosti vsi znajdemo v podobnih situacijah in potrebujemo podporo ter razumevanje drugih. Ne vemo, kaj nas čaka in kam nas bo življenje popeljalo.

Naše delo prinaša več koristi, kot si morda lahko predstavljamo. Poleg tega, da nudimo svoje znanje in pomoč, tudi sami pridobivamo neprecenljive izkušnje iz življenja in modrosti starejših. Ravno ta medsebojna izmenjava idej, znanj in izkušenj krepi občutek pripadnosti ter gradi mostove med različnimi generacijami. Zavedajmo se, kako dragoceno je naše delo in kako pomembno je naše prispevanje k dobrobiti starejših ljudi in skupnosti.

Naša sposobnost vzpostavljanja mostov med različnimi generacijami je ključna za ustvarjanje povezav in razumevanja med stanovalci Doma in nami kot zaposlenimi. Delo s starejšimi zahteva tudi

veliko potrpežljivosti, saj so nekateri stanovalci lahko fizično in čustveno ranljivi ali potrebujejo več časa za komunikacijo. Naša potrpežljivost jim omogoča, da se počutijo bolj udobno in sproščeno ob naši prisotnosti. Pozitivno razpoloženje in veselje do dela z ljudmi sta nalezljiva ter ustvarjata pozitivno in prijetno okolje v domu za starejše. Naša ljubezen do dela pa prispeva k občutku sprejetosti in pozornosti med stanovalci.

Za konec lahko povem, da svoje študentsko delo opravljam z velikim zadovoljstvom. Z veseljem si vzamem čas za stanovalce, jim namenim svojo pozornost in ljubezen, toplino in razumevanje. V današnjem, s svetlobno hitrostjo »letečem« tempu življenja, takšna malenkost pomeni ogromno!

*Ta svet je lep,
če nekemu nekaj daš.
Ta svet je lep,
če nekoga rad imaš,
če stisneš roko komu,
ki ga kaj boli.
Ta svet je lep,
če si človek do ljudi.*

(Tone Pavček)

Medgeneracijsko sodelovanje mlajših in starejših v Domu Taber kot priložnost za osebni razvoj

Sebastijan Jarc, varuh

V Domu Taber so odnosi na splošno med mlajšim (zaposlenim) kadrom in starejšimi (stanovalci) ustrezni, vendar v posameznih primerih tudi prihaja do nesporazumov. Zaposleni se precej trudijo, da bi stanovalcem, še posebej nepokretnim, ki so od njih povsem odvisni, polepšali še tiste trenutke življenja, ki ga imajo pred sabo. Problem, ki ga vidim, se pojavlja predvsem v pomanjkanju kadra na različnih področjih. Precej je opazen pri delu bolničarjev/negovalcev, ki zaradi preobremenjenosti in težkega dela, ko morajo tudi dvigovati ljudi, ne zmorejo pa večkrat stanovalcem izkazati toliko ljubezni in strpnosti, kot bi jo lahko, če bi bilo zaposlenih v tem kadru več. Sam, kot varuh in vrtnar, zaradi del, ki jih je potrebno čez dan v Domu narediti, pogosto tudi ne uspem izkazati toliko sočutja in pozornosti, kot bi želel, če bi imel več časa. Marsikdo od mlajšega (zaposlitvenega) kadra si verjetno sam pri sebi v srcu očita ta dejanja, sploh zato, ker se kar precej starejših (stanovalcev) v Tabru zaveda, da je to zanje poslednji dom. Verjetno si kar nekaj stanovalcev glede zaposlenih v Tabru misli, da jim je vseeno zanje, da delajo razne stvari in delajo le zato, ker je to njihova služba, da dobijo plačo, po koncu službe pa veselo domov in naposled lahko počnejo, kar jih veseli. Mislim, da je predvsem pomanjkanje časa vseh zaposlenih, vključno z mano, glavni problem, da se stanovalcem ne moremo bolj osebno posvetiti, se z njimi več pogovoriti, da bi se čutili bolj sprejete in razumljene. Nekaterim zaposlenim sicer uspe s stanovalci navezati tudi pristne odnose, za kar se tudi sam trudim. Ni treba veliko, že topel nasmeh, prijazna beseda, kratek pogovor in kakšna manjša pomoč prispeva k temu, da se stanovalci (zlasti nepokretni), ki se še umsko zavedajo, počutijo boljše. Tudi različne okoliščine, v katerih so živeli stanovalci nekoč in mi danes, prispevajo k drugačnemu pogledu na svet oziroma na življenje. Navsezadnje pa je pomembno, da imamo pristne medsebojne

odnose, ki se kažejo v prijateljstvu, spoštovanju, strpnosti med seboj (tako zaposleni kot stanovalci), saj ne poznamo različnih življenjskih zgodb, ki jih je vsakdo od nas doživel, zato imamo tudi različne poglede na življenje. Prijaznost, pomoč, strpnost, dobra beseda, tako med stanovalci kot med zaposlenimi, pomagajo, da se vsak od nas počuti boljše.

Kot priložnost za osebni razvoj, tako mlajših (zaposlenih) kot starejših (stanovalcev), vidim tudi pri urejanju okolice Doma Taber, naj si bo to park ali vrt. Starejši so bili na splošno (vsaj precej je takih primerov) bolj povezani z deli v naravi. Bolje so poznali rastline in živali, več časa so jim posvetili, vsaj kolikor sem do sedaj doživel in slišal prek pogovorov v Domu. To sem doživel tudi sam, ko sem kot otrok rad pomagal babici pri urejanju vrta, pobiranju pridelkov, tako zelenjave kot sadja. Skupaj z dedijem smo hodili večkrat na izlete in sem tako izvedel o naravi na splošno še več stvari in tudi njuna različna doživetja iz mladosti. Zelo sem bil hvaležen

za to in sem še vedno. Starejši v preteklosti niso imeli take tehnologije, kot jo imamo danes mlajši, na polju in na vrtu je bilo več ročnega dela, bolj se je bilo treba potruditi za preživetje kot danes, zato so vse bolj cenili. Življenje je bilo na splošno precej bolj trdo, več pa so si ljudje med sabo tudi pomagali in se skušali bolje razumeti v primerjavi z današnjo družbo. Vesel sem, ko mi med urejanjem vrta pride nasproti kdo od stanovalcev, ko gredo na pohod proti kajži, in spregovorimo na kratko nekaj besed o rastlinah, ki jih poznajo, o njihovih doživetjih, bodisi z različnih potovanj, pohodov po svetu in o tem, kako so sami delali doma na vrtu.

Za stanovalce v Tabru je zelo spodbudno tudi, da pride na obisk terapevtski kuža, ki je zelo prijazen, in prinese veliko veselja. Mislim, da bi bilo dobro,

če bi v Domu imeli kakšnega psa, zajčka ali drugo žival, za katero bi lahko stanovalci, ki so še pohodni, pomagali skrbeti. Vem, da bi bilo to težko izvedljivo, ker bi potrebovali tudi stalnega lastnika/skrbnika, vem pa, da bi bilo to zelo dobrodošlo, ker imajo stanovalci radi živali.

Ne glede na to, ali smo zaposleni ali stanovalci, si moramo prizadevati za strpnost, prijaznost, spoštovanje, medsebojno pomoč, truditi pa se moramo tudi za spoštovanje dostojanstva vsakega, saj ne poznamo posameznikovih življenjskih zgodb v popolnosti in zato tudi nimamo pravice kogarkoli poniževati ali drugače slabo delati z njim. Dobri medsebojni odnosi prispevajo k temu, da je lahko življenje lepše in prijetnejše za vse.

Sobivanje generacij

Marija Kern, tehnica zdravstvene nege (prejšnja zaposlena v Domu Taber)

Pretekli vikend sva z možem in najmlajšim sinom preživela v manjšem kraju na hrvaški obali. Ko sem sedela v senci mogočnega hrasta, sem opazovala mimoidoče.

Prvič v življenju sem na pestrost let ljudi, ki so hodili mimo mene, videla kot nekaj čudovitega, kot bogastvo, ki se ga pogosto niti ne zavedamo. Mladi starši so prinašali dojenčke, vodili malčke. Razposajeni šole prosti osnovnošolci so se lovili po potkah in skakali v vodo. Mladi parčki so se umikali v svoje koticke. Ponosne babice in dedki so se s pretirano skrbnostjo igrali z vnučki in jih kazali drug drugemu. In med to množico so se pomešali še starejši, nekateri še zelo čili in samozavestni, nekateri pa s hoduljami, palicami, z različnimi vozički ... V vsakem od njih je bila želja, da bi se osvežil v morju in se naužil sonca, preden pritisne opoldanska vročina.

Ko sem opazovala starejše, onemogle, sem opazila njihov napor in voljo za dosego cilja. Žal pa nisem ob nikomer opazila spremljevalca, družabnika.

Koliko starejših se znajde v taki situaciji, verjetno ne bomo nikoli izvedeli. Žal velikokrat ne pomaga niti denar, da bi ob tebi ostali bližnji in ti bili v pomoč. O tem mi je govoril kolega iz celjskega konca.

In bogastvo let drsi mimo nas in nas zaradi brezbriznosti pušča osiromašene za premnoga spoznanja in izkušnje.

Na kmetih je bilo do nedavnega nekaj samoumevnega, da so generacije sobivale bolj ali manj uspešno. Vendar se je znanje prenašalo iz roda v rod in se je tako ohranila prenekatera tradicionalna jed, zdrava in okusna. Pospravilo se je mesnine brez zamrzovalne skrinje in hladilnika, da so počakale več mesecev. Prav tako zelenjava. Znali so pozdraviti marsikatero zdravstveno težavo brez tablet, ker so poznali zdravilna zelišča in jih znali tudi poiskati v naravi ... Ohranili so se običaji, ljudsko izročilo.

Ob vsej dostopnosti informacij na stricu Googlu ostajamo praznih rok za preproste izkušnje, predvsem

pa za opazovanje resničnosti okoli nas.

Se mora človek res postarati, da to spozna?

Pred tedni sem zasledila novico, da v Domu starejših v Notranjih Goricah odpirajo otroški vrtec, da bi na ta način povezali generacije. Stari starši bodo dobili družbo vnukov, tudi če sosedovih, vnuki bodo videli resničnost in lepoto starosti. Starši, ki bodo prinašali otroke in prihajali po njih, pa se bodo dnevno srečevali z obojimi. Se vam zdi nemogoče?

To smo včasih živeli mi. Ob stari mami smo imeli »vrtec na domu«. Poznala je mnogo zgodb, preživela je dve vojni, imela je sedem polbratov in šest sester. Pomagala je svojemu dedu, ko je bil še veleposestnik, pa mu je povojna oblast pobrala vse. Poročila se je že v zrelih letih in rodila dve hčeri. Kmalu je ovdovela in se nikoli več poročila. Mlin na kmetiji je ugasnil, kmetijo pa je s pomočjo svaka in hlapcev vodila uspešno, čeprav je sama živela zelo skromno. Bili so samooskrbni. Tudi v času mojega otroštva ni bilo drugače. V trgovino smo šli po pralni prašek in sladkor, občasno po kvas. Kruh se je pekel z drožmi v domači krušni peči.

Še danes mi v spominu odmevajo zgodbe, ki jih je stara mama znala tako dobro pripovedovati. Rada je brala, zlasti Sveto pismo, čeprav je imela samo štiri razrede ljudske šole. Nismo imeli televizije, a njeno pripovedovanje je bilo bolj živo kot vsak film.

Pokojni oče je imel čudovit tenor. Zelo rad je prepeval in to ljubezen do petja je vcepil tudi nam. Čeprav smo bile sestre še majhne, nas je naučil dvoglasnega petja, ko se je pridružil še sam, smo bili zborček v malem. Glasba v živo ob delu, na njivi, v hlevu, ob večerih in dolгих nedeljskih popoldnevih, ko je bil strogo čas za počitek in igro.

Marsičesa nismo imeli, če primerjam s sedanjim stanjem v najini družini, a se mi zdi, da smo imeli več notranjega bogastva, hrepenenja, vedoželjnosti, sposobnosti čudenja vsemu lepemu in sočutja ob težkih trenutkih ljudi okoli nas.

Odstrnila sem vam košček mojega življenja, ki me je zagotovo zaznamovalo z drugačnostjo, tudi z vero, ki so mi jo vcepili starši in sem jim zanjo hvaležna.

Ob srečevanju s starostjo v domači družini in z odhajanjem v večnost naših dragih še bolj čutim dolžnost govoriti o pomembnosti vsakega trenutka, ko smo lahko drug ob drugem. Spomnim se pokojnega tasta, ki mi je večkrat izrazil željo, da sem pri njem. V pritličju hiše je bil sam, imel je mir, kot si je želel, a zadnje mesece je kljub demenci večkrat želel, da smo pri njem. Dan se mu je zdel vedno daljši. Velikokrat ni bilo treba nič govoriti, le biti tam, brati, pisati, pospravljati, šivati ..., biti pač prisoten. Občutek varnosti je vsakomur dragocen.

Ko sem se iz zdravstvenih razlogov odločila zamenjati službo, so se moje misli sprehodile skozi zadnjih skoraj šest let, ki sem jih delila s sodelavci in stanovalci v Domu Taber.

Hvaležna za bogato življenjsko izkušnjo bi rada vsakemu segla v roko in ga objela z iskrenim srcem in mu povedala, da je dragocen, takšen kot je.

Ko sem se ob trpečih, ki so se poslavljali, pa smrt ni in ni prišla, spraševala, zakaj to trpljenje, sem dojela, da sama potrebujem to izkušnjo, da ob njej zorim in ločim zrnje od plev v svojem življenju. Bistvo je očem nevidno, je rekel Mali princ.

Kakor je rojstvo potreben prehod iz maternice za začetek nekega novega življenja, je tudi smrt neizbežen prehod, izhod iz trenutnega življenja. Kdor verjame v večno življenje, mu je lažje. A ne glede na to sem prepričana, da vsakdo želi, da je ob smrti miren, spravljen sam s seboj, s svojimi bližnjimi in z Bogom, če vanj veruje. Ne zanemarimo teh dimenzij. In ne čakajmo na zadnji trenutek, da ne bo prepozno. Pomirjajo umirajočega in so blagodejne tudi za nas, ko se moramo posloviti od dragih nam ljudi in ko se jih kasneje spominjamo. S tem pa dajemo tudi konkreten zgled mlajšemu rodu, da se smrti ne bo bal in jo bomo nehali tabuizirati.

Neumno je govoriti o evtanaziji, če nismo izkoristili vse možnosti paliative. Če se nismo srečali z naravnim umiranjem in lepoto spokojnega slovesa, ne bi smeli imeti pravice o tem niti diskutirati.

Ko sem negovala starostnike, sem se velikokrat vprašala, kako bi se sama počutila v tem položaju. To mi je pomagalo, da sem jim naredila kakšno malo pozornost, ki je sicer ne bi. Obrniti vzglavnik, da se ohladi, namazati izsušeno kožo, tudi če ni čas za nego, poslušati, ko želijo govoriti, četudi se mudi naprej. Posesti na WC, ko je bil čas za mojo pavzo ..., prinesiti tableto, čeprav je treba ponjo v »zdravilčkovo« sobo, prinesiti vložke, ko jih zmanjka ... Ljudem povedati resnico, jim pogledati v oči in ne obljubljati nemogoče izvedljivo. Predvsem in vedno pa spoštovati osebo tako kot je, saj smo tudi mi različnih razpoloženj in počutja. In s starostjo prihajajo okorelost in bolečine, ki so resnične in vsak jih prenaša na svoj način. Hitrost pri negi je dobrodošla, da pridemo pravočasno do konca oddelka. Ali je to v resnici dobro za okorelost sklepov starostnikov, pa bomo verjetno vedeli, ko bomo sami v Domu potrebni nege.

Včasih koga na hitro obsodimo, da je siten. Pa smo pripravljeni za trenutek stopiti v njegove čevlje in ga začutiti?

Spomnim se pokojne mame, ki jo je zelo skrbelo za svojo bolno hčer, ki se ni razumela s svojim partnerjem, hkrati pa je imela še kronično bolnega sina. Pa druge gospe, ki se je strta vrnila s pogreba svojega sina. Stiske ob spoznanju, da nimaš več sredstev, da bi se preživljal, svojcev pa nimaš. Pretirane skrbi svojcev, ki jim je bilo treba povedati,

da bomo poskrbeli za očeta, če nam ga zaupajo, sicer je bolje, da ga vzamejo domov, da so se pomirili. Zavračanje novega sostanovalca, ker je brnel aparat za kisik. Treba je bilo soočiti dejstva. Ko se je gospod zamislil nad situacijo, da je lahko jutri on v koži sosedu, se je pomiril in postala sta prijatelja. Vem, da sem za nekatere bila čudna, a rada sem s stanovalci kramljala, z njim kakšno zapela, se pošalila, jih objela.

Srčno upam, da sem jim dala vsaj malo dobrega v zahvalo za vse, kar sem od njih prejela.

Tudi vam, dragi sodelavci, sodelavke, hvala za deljeno znanje, izkušnje, druženje, pomoč drug drugemu. Obenem pa se opravičujem, če sem kogarkoli prizadela s svojim govorjenjem ali vedenjem.

Naj bodo naša srečanja vesela tudi v prihodnje, čeprav bodo redkejša.

Srečno Dom Taber, naj bo v tebi doma razumevanje in veselje ter sočutna skrb drug za drugega.

Medgeneracijsko sodelovanje na terenu

Maja Kern, koordinatorica pomoči na domu in nova socialna delavka

»Osamljenost, odsotnost svojcev v dopoldanskem času, občutek nemoči in dolge ure, ko čakaš na to, da nekdo pride, da te pogleda, ti pomaga pri vsakdanjih opravilih, s tabo malo poklepeta, ti skuha kavo ali čaj in ti nameni besedo ali dve, pa je dan lahko lepši.«

Vse to je realnost uporabnikov storitve pomoči družini na domu na terenu.

Nenehna naglica, hitenje, spremenjen način življenja, celodnevni delavniki, odsotnost. Vse to je novodobni način življenja, ki mladim onemogoča, da bi lahko v domačem okolju kakovostno poskrbeli za svoje ostarele starše, ki so tako nemalokrat prepuščeni sami sebi. Dopoldnevi so zanje pogostokrat dolgi in osamljeni. Tukaj nastopi služba Pomoči družini na domu, ki z obiski socialnih oskrbovalk gradi most med generacijami – med uporabniki in svojci in pomaga, da starostniki niso osamljeni, da je za njih poskrbljeno na primeren način. Za uporabnike storitve pomoči družini na domu izvajamo storitve, ki so razdeljene na tri sklope – na pomoč pri temeljnih življenjskih aktivnostih, na gospodinjsko pomoč in na pomoč pri ohranjanju socialnih stikov. In prav izvajanje storitve pomoči ohranjanja socialnih stikov je tista storitev, ki uporabnikom nariše nasmeh na obraz.

Z medgeneracijskim povezovanjem starostnikom v domačem okolju damo občutek, da so še kako pomembni za našo družbo, saj so polni znanj in

izkušenj, ki jih lahko prenesejo na mlajše generacije. In zato nam ni vseeno. Družba se vedno bolj stara in pomembno je, da je za življenje v tretjem življenjskem obdobju lepo poskrbljeno. Konec koncev se moramo zavedati, da bomo tudi mi nekega dne na tej točki – ostareli in potrebni pomoči, ko nam bo družba in pomoč mlajših še kako prišla prav.

*V starosti se naučiš mnogih reči,
ki jih v mladosti nisi hotel razumeti.*

(Karl Julius Weber)

Anketa o zadovoljstvu v letu 2023

Anita Oman, pisarniška referentka - receptorka

Vsako leto med stanovalci, svojci in zaposlenimi naredimo anketo o zadovoljstvu, saj se nam zdi zelo pomembno, da na podlagi odgovorov ugotovimo, kje so naše prednosti in napake. Anketa vsebuje vprašanja, ki se nanašajo na različna področja in storitve, ki jih uporabniki koristijo v našem Domu. Zadovoljstvo vseh je za delovanje organizacije zelo pomembno.

Anketa je bila anonimna, podatke smo pridobili zgolj z namenom pridobiti vaše mnenje, kako ste na različnih področjih zadovoljni s samo organizacijo našega Doma.

Cilj ankete je na podlagi pridobljenih rezultatov ugotoviti, kje smo in kaj lahko izboljšamo. Iz analize ankete lahko razberemo, da so naši stanovalci, svojci in zaposleni na splošno zelo zadovoljni z našim Domom. Anketirancem smo ponudili tudi možnost, da izpostavijo pohvale, pripombe in predloge. Potrudili se bomo, da bomo vaša mnenja in predloge upoštevali v prihodnje.

Vsem sodelujočim se zahvaljujemo za sodelovanje v anketi.

ANALIZA MERJENIH PODROČIJ - STANOVALCI 2023

PODROČJE	MERJENO PODROČJE	Povprečna ocena 1-5 (2021)	Povprečna ocena 1-5 (2022)	Povprečna ocena 1-5 (2023)
Bivalni pogoji	Splošno bivanje v Domu	4,13	4,21	4,28
	Bivalni pogoji, prostori, oprema ...	4,30	4,49	4,25
	Urejenost okolice	4,57	4,50	4,47
Prehrana	Sestava jedilnika	3,87	3,84	3,71
	Vrsta prehrane	3,90	3,62	3,65
	Ure obrokov	4,24	4,42	4,18
	Postrežba hrane	4,20	4,43	4,41
Oddelki	Delo pralnice	4,28	4,43	4,34
	Delo strežnic	4,25	4,36	4,31
	Delo hišnikov	4,21	4,07	4,20
	Opravljen popravila hišnikov	4,12	4,15	4,22
	Zdravstveno negovalna enota	4,19	4,15	4,19
	Delo ambulate	4,32	4,19	4,32
	Delo fizioterapije	4,42	4,40	4,25
	Delo delovne terapije	4,51	4,41	4,30
	Delo recepcije	4,43	4,51	4,60
	Delo kavarnice	4,39	4,50	4,33
	Delo socialne službe	/	4,36	4,41

PODROČJE	MERJENO PODROČJE	Povprečna ocena 1-5 (2021)	Povprečna ocena 1-5 (2022)	Povprečna ocena 1-5 (2023)
Komunikacija	Odnos osebja do stanovalcev	4,29	4,41	4,29
	Vodenje Doma s strani direktorice	4,51	4,62	4,55
	Sprememba pri prehrani, bolj naravni okusi, lokalna hrana	3,96	4,06	4,10
Zajtrk	Okus	4,09	3,88	4,00
	Raznolikost	3,81	3,88	3,97
	Kultura prehranjevanja	4,06	4,04	4,25
Kosilo	Okus	4,20	3,80	4,11
	Raznolikost	4,10	3,89	4,13
	Kultura prehranjevanja	4,11	3,93	4,12
Večerja	Okus	4,11	3,93	4,11
	Raznolikost	4,15	3,92	4,06
	Kultura prehranjevanja	4,15	4,04	4,12

ANALIZA MERJENIH PODROČIJ - SVOJCI 2023

PODROČJE	MERJENO PODROČJE	Povprečna ocena 1-5 (2021)	Povprečna ocena 1-5 (2022)	Povprečna ocena 1-5 (2023)
Bivanje	Bivanje na splošno	4,59	4,26	/
	Bivalni pogoji	/	4,65	4,59
	Urejenost okolice	4,53	4,65	4,48
Oskrba po enotah	Oskrba svojca	4,42	/	4,24
	Zdravstveno negovalna enota	4,44	4,23	4,31
	Ambulanta	4,47	4,43	4,28
	Fizioterapija	4,43	4,17	4,22
	Delovna terapija	4,46	4,29	4,25
	Recepcija	4,65	4,65	4,82
	Kavarnica	4,60	4,57	4,40
	Pralnica	4,40	4,39	4,24
	Delo hišnikov	/	4,21	4,00
	Strežnice - čistilke	4,67	3,76	4,48
	Socialna služba	/	4,50	4,41
	Finančno-računovodska služba	/	4,48	4,43
	Strokovni delavci in vodstvo	/	4,57	4,29
Komunikacija	Odnos osebja do stanovalcev	4,62	/	4,58
	Informiranje o zdravstvenem stanju oskrbovanca	4,59	5,52	4,38
Spletna stran Doma Taber	Vsebina in obveščanje na www.domtaber.si	4,54	4,47	4,43

ANALIZA MERJENIH PODROČIJ - ZAPOSLENI 2023

PODROČJE	MERJENO PODROČJE	Povprečna ocena 1-5 (2021)	Povprečna ocena 1-5 (2022)	Povprečna ocena 1-5 (2023)
Delo	Opremljenost delovnega prostora	4,19	4,23	4,14
	Enotnost in povezanost kolektiva	3,83	3,60	4,13
	Sodelovanje z neposrednimi sodelavci	3,95	4,08	4,13
	Komunikacija in odnos z neposrednim vodstvom	4,00	3,97	4,20
	Delo in vizija direktorice	4,33	4,54	4,48
	Obveščanje o spremembah v organizaciji	3,80	3,85	4,06
	Organizacija dela na vašem delovnem mestu	4,00	3,88	4,03
	Reševanje konfliktov	4,04	3,48	4,03
	Skupno število sestankov in zborov delavcev	3,92	4,02	4,06
	Usklajevanje letnih dopustov	4,28	4,00	4,17
	Zadovoljstvo z delovnim časom	4,02	3,88	4,07
	Kakovost dela in storitev našega Doma	4,09	4,02	4,10
	Ukrepi in odločitve vodstva v času karantene	4,40	/	/
	Ali delo opravljate z veseljem?	4,35	4,28	4,51
Prehrana	Ponudba prehrane za zaposlene	3,90	3,54	3,96
Temperatura	Temperatura, notranji prostori poleti	/	/	3,68
	Temperatura, notranji prostori pozimi	/	/	4,50
	Vključenost pri presoji področja varnosti in zdravja pri delu	/	/	4,10

Moja pot

Frančišek Ažbe, stanovalec

Moja pot v Dom Taber se je začela s hudo in težko boleznijo (rahla kap, razlitje žolča in sepsa), kjer sem v Bolnišnici Jesenice preživel teden dni, ne da bi se sploh zavedel, kje sem. Tri dni sem bil v komi, počasi sem se nato prebujal, pred odpustitvijo iz bolnišnice sem s pomočjo tamkajšnjih sester tudi nekako shodil.

Po odpustitvi pa sem tako namesto v domači oskrbi pristal v Domu Taber, kjer sem bil v prvih dneh še zmerom skoraj nepokreten. Dve sestri, fizioterapevtka Mateja in delovna terapevtka Nataša, sta me vodili gor in dol po hodniku, tako se je moja pokretnost iz dneva v dan izboljševala. Kar kmalu oziroma po nekaj mesecih sem začel povsem samostojno hoditi. Tako sem že peš obiskal praktično vse sosednje vasi (Šmartno, Poženik, Pšata ...). V vsaki vasi sem spoznal kakšnega človeka, ki je tako ali drugače povezan z mojim rojstnim krajem – Gorenjo vasjo v Poljanski dolini.

V Domu Taber sem zelo zadovoljen, udeležujem se vseh razpoložljivih aktivnosti – telovadbe, petja, bralnega krožka, sproščanja, pa še kaj bi se našlo. V pol leta, kolikor sem tukaj, sem spoznal precej stanovalcev, razumemo se dobro. Spletli so se prijateljski odnosi, bi rekel skoraj ljubezenski.

Ob tej priložnosti bi se rad zahvalil vodstvu Doma Taber ter celotni ekipi, ki tako lepo skrbi za nas stanovalce, da brezskrbno preživljamo jesen svojega življenja. Še posebej bi pri tem izpostavil že prej omenjeni sestri, fizioterapevtko Matejo in delovno terapevtko Natašo, ki sta največ pripomogli k moji rehabilitaciji.

Vsem skupaj in vsakemu posebej najlepša hvala.

Sreča ni zunaj, ampak v nas; zato ni odvisna od tega, kaj imamo, ampak od tega, kaj smo. (Henry van Dyke)

Moja prva ljubezen

Frančišek Ažbe, stanovalec

Star sem bil osemnajst let in seveda noro zaljubljen v Katrco – punco, dve leti mlajšo od mene. Spoznal sem jo na plesu v sosednji vasi, v Hotavljah, kamor smo hodili plesat skoraj vsako nedeljo. Katrco sem tako spoznal neke nedelje, pojavila se je v krogu treh mladih deklet – nobene od njih do takrat nisem poznal. Katrca je bila od njih najlepša, prosil sem jo za ples in nato preplesal z njo cel večer. Po končanem plesu sem jo spremil domov, kake tri kilometre v hrib, doma je bila v vasi Brdo – pot se mi je zdela kratka, prekratka. Ko sem se vračal domov, se je že danilo. To pot sem nato na podoben način ob Katrci prehodil še mnogokrat od jeseni pa do spomladi, ko sem moral na služenje vojaščine. Pred odhodom je bilo po običaju potrebno poskrbeti, da ti dekle da pušelj. Sicer sem jih kar nekaj vprašal, a dan pred odhodom k vojakom sem ga seveda dobil pri Katrci. Na dan odhoda sem se doma hitro poslovil, vzel vojaški kufer in odkorakal od doma. Med potjo sem se še oglasil pri moji znanki Micki. Dala mi je tudi pušelj, moram reči da precej lepšega, kot je bil od Katrce – gorenjski nagelj z rožmarinom. Slednjega sem si tako pripel na fazono, tistega od Katrce pa dal v kufer.

Ko smo se vkrcavali na tovornjak, nas je še pred odhodom slikal fotograf. No, izkazalo pa se je, da je bila fotografija kasneje usodna. Po prihodu v vojsko so vsaj v prvih tednih ljubezenska pisma od Katrce kar pogosto prihajala, in to vse dotlej, dokler ni v roke dobila fotografije z napačnim pušeljcem. Takrat je bilo vsega konec – sicer sem zadevo v nekaj pismih poskušal popraviti, ampak uspeha ni bilo. Ko sem odslužil vojaščino in se vrnil domov, je Katrca imela že drugega – ta je potem postal njen mož.

Moja pot pa je potem vodila do Micke, ki mi je dala pušelj – nagelj z rožmarinom. Po parih letih je postala moja žena. Srečno sva živela 57 let, pred petimi leti mi je na žalost umrla.

Naj povem še to, da je Katrca že več kot dvajset let vdova, z možem je živela v Škofji Loki, menda je bila ona gospodar pri hiši, mož pa je moral biti kar tiho. No, jaz pa sem imel ženo, pri kateri sem imel zmerom zadnjo besedo, da sem rekel, »da draga«. Življenje je teklo dalje, Katrce nisem videl že kakšnih 40 let. Potem pa se je letos na velikonočni ponedeljek zgodilo nekaj nepričakovanega. Moja pravnujka je šla v Gorenji vasi k birmi, nato sem bil povabljen na slavlje na Križno goro – v gostilno pri Boštjanu. Tam je bila v sosednjem prostoru ena skupina, kjer je praznovala 87. rojstni dan moja prva ljubezen – Katrca. V dnevnik sem zapisal »čudež na Križni gori«. Presenečenje je za naju bilo veliko, da se nisva mogla nič konkretnega zmeniti. Le izmenjala sva si telefonski številki – kaj mislite, kdo bo prej poklical??

Tu se zgodba konča – ali pa tudi ne ...

Težke in lepe stvari, vse se končajo, težave izginejo v pozabo, lepo pa ostane. V tem je skrivnost življenja.
(Nejc Zaplotnik)

Obisk avdicije Slovenija ima talent

Mihaela Tičar, stanovalka

Lepo vljudno so me vprašali, če bi mogoče šla na avdicio. V trenutku sem se določila in povabilo z veseljem sprejela. Poleg mene so se ogleda udeležili tudi gospa direktorica in gospa Mateja in še trije sivčki (varovanci Doma).

Okoli 12. ure smo prisedli v avto k gospodu Jožetu, ki nas je srečno pripeljal na kraj dogodka – pod stopnice POP TV. Po dobri uri čakanja se je prireditev začela. Če si priključim v spomin slike z ekrana prejšnjih let, je bilo, kot že videno. Dva voditelja, štirje člani žirije in poln studio publike. Bil pa je še en član POP TV, ki ga sicer ne vidimo, tokrat pa smo ga. Spodbujal je publiko k aplavziranju in vstajanju s stolov. Bil je zabaven. Izredno dolgi odmori pa so bili malo mučni. Videla sem, da je snemanje res naporna zadeva. Maskerji so po vsakem nastopu popravljali obraze in lase članov žirije. Na ekranu morajo vsi izgledati briljantno. Če bodo res, boste presodili sami. Nastopajoči so se zelo trudili in nekatere točke so bile res dih jemajoče. Pri ogledu boste videli skoraj vse, kajti zavrženih je bilo izredno malo.

Med odmorom smo bili stanovalci Doma zelo presenečeni, saj so nas prišli pozdravit člani žirije. Z nami so se rokovali in nam želeli dobro počutje in v bodoče vse najlepše, kar se »sivčkom« še lahko zgodi. Še enkrat se vsem zahvaljujemo za prijaznost in postrežbo prigrizka. Po dolgih urah se je zelo prilegel.

Med odmorom sem morala obiskati prostore, »kamor gre še cesar peš«. Moram priznati, da me je bilo kar malo strah, ker sem morala spet po stopnicah. A strah je bil odveč. Spremljala me je gospa Mateja. Prijela me je za roko. Njena mehka in nežna dlan me je kar pomirila. V hipu me je spomnila na hčerko, ki dela enako, kadar kam gremo.

Prešinila me je tudi misel – vidiš, nisi sama. Pri taki negi tudi želja še po kakšnem letu življenja ni utopija.

Polni lepih vtisov smo okoli desete ure zvečer prišli domov z željo, da bi tako dogodivščino še kdaj doživeli.

Bilo je lepo!

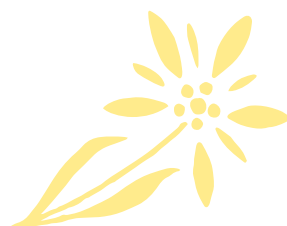

Slovenija ima talent

Frančišek Ažbe, stanovalec

Kako sem doživel obisk v studiu POP TV v Ljubljani na snemanju oddaje Slovenija ima talent?

Že par dni pred odhodom na prireditev mi je kolega Ciril Novak, stanovalec Doma Taber, pripovedoval, da ga je delovna terapevtka Nataša povabila, da bi šel gledat oddajo Slovenija ima talent. Po najinem pogovoru sem tudi jaz dobil močno željo, da bi tudi mene Nataša povabila, da bi se jim pridružil. Naslednji dan je v mojo sobo potrkala Nataša in me povabila, da se jim pridružim na avdiciji. Seveda nisem mogel odkloniti te močne želje in zelo sem ji bil hvaležen. V življenju se mi je že večkrat zgodilo, ko sem si nekaj tako močno želel, da se mi je v naslednjih dneh ta želja uresničila. Na avdicijo smo se odpravili štirje stanovalci: Ciril Novak, Tone Valant, Miša Tičar in seveda jaz Frančišek. Odpravili smo se že opoldne in naše spremstvo je bila fizioterapevtka Mateja, naš šofer pa je bil hišnik Joža. Pred studiom nas je tam že pričakala direktorica Martina. Čakali smo več kot eno uro za vstop v studio in naši sedeži so bili rezervirani tik za žirijo, tako da smo zelo dobro videli in slišali. Nastopajoči talenti so bili večinoma pevci, raperji in plesne skupine ter podobno. Žirija je talente ocenjevala z DA ali NE, takrat ko so ocenili z »da«, je bilo veselje, ko pa so ocenili z »ne«, pa smo bili malo razočarani. Med pavzami so nas ocenjevalci malo zabavali s smešnimi šalami, ker pa seveda nismo bili neopazni, je do nas pristopil Lado Bizovičar. Rekel je: »Med nami so srebrne glave, moji sošolci iz Doma Taber«, takrat smo se zelo nasmejali. Med nas sta stopili tudi žirantki Marjeta in Ana in se z nami tudi slikali. Naredili smo čudovito skupinsko fotografijo. Ker pa je predstava trajala kar sedem ur, sta za naše želodčke poskrbeli Martina in Mateja. Dobili smo sendviče, pijačo in tortice. Med pavzami so nas vedno zaposlili na različne načine, da nam je čas hitreje minil. Ena od teh zaposlitev je bila masiranje eden drugega. Po sedmih urah utrujajočega snemanja oddaje Slovenija ima talent smo se končno vrnili domov okoli 9:30 zvečer. Kljub utrujenosti smo preživeli zelo lep dan in smo hvaležni, da nam je bilo to omogočeno.

Izlet v Arboretum Volčji Potok

Florijana Rupnik, stanovalka

Do Volčjega Potoka smo se pripeljali z avtobusom, nato smo se presedli na vlakec in se popeljali po drevoredu. Videli smo razne rože, drevesa, manjše potočke ter bajerja. Nekatere rože so že lepo cvetele, bilo je tudi veliko grmičkov vrtnic. Bilo je zelo lepo. Pravo doživetje! Vmes smo naredili postanek za kavico in sladico, nato pa nas je vlakec odpeljal nazaj do avtobusa. Malo smo še posedeli in poklepetali. Bilo mi je zelo všeč. Na izlete sem vedno rada hodila, že prej z možem. Upam, da bomo šli še kdaj, ko bodo cvetele vrtnice in tulipani in bo polno lepih rož. Zares čudovito!

Tabrovci osvojili Triglav

Mateja Murnik Gregorin, fizioterapevtka

V lani ustanovljenem Klubu pešacev, s katerim med svojimi sodelavci spodbujamo hojo in pohodništvo kot zdravo in vsem dostopno obliko telesne dejavnosti, smo že ob ustanovitvi določili nekatere cilje, ki jih želimo doseči. Med njimi se je znašel tudi naš najvišji vrh Triglav. Priprave na vzpon so se začele že spomladi. Pridno smo nabirali kondicijo s številnimi pohodi na naše prelepe vrhove in planine. Pet sodelavcev in naš vodnik nas je vztrajalo do konca in poleti se je naša namera udejanjila.

Pohod na Triglav smo načrtovali in ga tudi izpeljali v sredini avgusta. Napočil je težko pričakovani petek, ko smo se v zelo zgodnjih jutranjih urah, še v trdi temi, z avtomobili odpravili proti dolini Vrat. Po prostih mestih na parkirišču je bilo sklepati, da se nam ne bo potrebno vzpenjati v dolgi koloni - in res je bilo tako. Od tam smo polni vznemirjenja še

pred zoro z vso potrebno opremo krenili po gozdni poti proti vznožju. Z grebena Malega Triglava nam je mižikala svetla »zvezdica« - luč pohodnika, ki je lovil sončni vzhod na Triglavu. Ob prvih žarkih jutranje zarje se je naša pot že začela strmo vzpenjati proti Pragu. Kmalu so se nam razkrili bližnji vrhovi Škrlatice, Dolkove špice in Stenarja, odeti v zlate sončne žarke. Vreme nam je bilo naklonjeno. Razen nekaj oblakov in meglic, ki so se podile po nebu, drugih nevšečnosti ni bilo. Po peturni hoji smo željni počitka prispeli do Doma na Kredarici. Veter je spretno podil oblake z ene strani Triglava na drugo, zato smo se odločili, da se proti vrhu podamo naslednje jutro. Petkovo popoldne smo tako poleg počitka izkoristili še za pohod do sosednjega vrha Rž. Že tako razgibano pot nam je popestrila manjša ploha, ki nas je predčasno pregnala nazaj proti koči. »Oj, Triglav, moj dom«, je začelo doneti izza vogala, ko smo se vrnili. Tej pesmi

so sledili še drugi znani napevi. Nepozabno glasbeno doživetje med skalnimi vrhovi so nam pričarali pevci Moškega pevskega zbora s Cola nad Ajdovščino, ki so se istočasno mudili na Kredarici.

Veter je čez noč opravil z oblaki in naslednje jutro nas je pričakala kristalna jasnina. Dan je bil kot naročen za vzpon proti Triglavu, ki je bil že zgodaj precej obljuden. Na vrhu so nas poleg Aljaževega stolpa in ostalih pohodnikov pričakali čudoviti razgledi na vse strani, edino morje se je sramežljivo skrivalo za oddaljenimi meglicami. Ves vložen trud je bil s tem poplačan. Hvaležni, veseli in z iskricami sreče v očeh smo si segli v roke ob Aljaževem stolpu in seveda posneli fotografije za dokaz. Ob povratku z vrha nas je del poti do Doma na Kredarici pospremil pohodniške družbe vajeni kozorog in se ponosno razkazoval našim objektivom.

Po krajšem počitku na Kredarici smo se z lepimi vtisi podali na dolgo pot proti dolini. Popoldansko sonce ni skoparilo z vročino. Nižje, ko smo se spuščali, topleje nas je grelo. Pot smo si tokrat delili z mnogimi pohodniki iz različnih evropskih dežel.

Veseli in ponosni smo, da smo srečno opravili naš vzpon na Triglav. Pri tem nam je bil v pomoč vodnik Milan Šinkovec, za kar se mu iskreno zahvaljujemo.

Čeprav je Nejc Zaplotnik zapisal, da je pot pomembnejša od cilja, smo veseli, da smo cilj dosegli. Brez cilja, ki smo si ga zastavili, morda nikoli ne bi prehodili zahtevne, a slikovite poti čez Prag. Bogatejši in hvaležni za nove izkušnje že snujemo načrte za naslednje pohode.

Poženik

Helena Štraus, stanovalka

V mesecu februarju sva se z možem pridružila stanovalcem Doma Taber in takoj naju je zanimala okolica, v katero sva se preselila.

Med sprehajanjem sva naletela na veliko zanimivosti, zato sem pobrskala po internetu in odkrila zanimivo zgodovino vasi Poženik. Upam, da bo pritegnila tudi vašo pozornost.

Vas je ena najstarejših v cerkljanski občini. Omenjena je v listinah iz leta 1160 z imenom Bosenic, kasneje Posenik, Pusenik. Do sredine 15. stoletja je znanih kar 33 listin, ki vas omenjajo. Spadala je v faro sv. Martina v Šmartnem. Leži 2 kilometra od Cerklj in se razprostira vzdolž potoka Pšata. Da je bil na hribu Taber med Poženikom in Šmartnim grad, nam priča hrib Straža, ki se dviga nad vasjo. Po legendi se je grad pogreznil v zemljo, graščakinja pa v izviru Zatrep na obronku Straže še sedaj čaka rešitelja, sedemletnega Flegarjevega sina, ki jo bo trikrat udaril z leskovo šibo in jo rešil prekletstva.

V sredini 20. stoletja so bili še vedno vidni ostanki gradu, zagotavljajo starejši domačini. Skozi vas je potekala cesta, edina povezava do hribovskih vasi, saj je bila cesta Grad – Krvavec – Šenturška gora – Apno trasirana šele v 70-ih letih prejšnjega stoletja. Govori se, da je prav ta pot dala vasi ime. Vozniki, ki so s konjsko opremo vozili les in ostalo robo v klanec, so bili glasni: »Požen, požen!« Danes je to priljubljena pohodna pot.

V preteklosti je bila v vasi trgovina, kolarska, čevljarska in kovaška obrt. Bilo je več mlinov, gostiln, da so bili vaščani že od nekdaj družabni, priča kegljišče na bregu nad vasjo, saj tedanja oblast tega ni odobraval.

Danes je v vasi še nekaj večjih kmetij in nekaj manjših, ki še srčno ohranjajo zaupane jim domačije. Uspešno deluje tudi nekaj obrtniških dejavnosti.

V Poženiku je bilo rojenih več pomembnih mož. Med njimi je tudi pri Hvačarju rojen Matevž Ravnikar – Poženčan. Bil je pesnik in prvi zbiralec ljudskih pesmi in slovstva na Slovenskem ter duhovnik. Služboval je v več farah na Gorenjskem, nazadnje v Predosljah, kjer je tudi pokopan.

Vahtarjeva domačija je v dveh generacijah dala kar šest izobražencev.

Sedanji Poženčani so prijazni, ljubeznivi in zelo odprti za pogovor. Prav lušno je poklepetati z njimi o vsakdanjih stvareh in izvedeti kaj o njihovi preteklosti.

Bralni krog

Frančišek Ažbe, stanovalec

Bralni krog vodi prostovoljka Nadja Žura, kjer prebiramo zanimive zgodbe iz preteklih časov. Beremo, kakšno je bilo življenje včasih na podeželju, pred več sto leti, ko še ni bilo elektrike, delo je potekalo ročno in počasi. Žito so mlatili s cepci in udrihali po snopih, da je odmevalo po vsej vasi »pika poka pika pok«. Po drugi svetovni vojni je kmalu prišlo do elektrifikacije in v vseh vaseh so zasvetile luči, zato so v naslednjih letih začeli žito mlatiti z mlatilnico. Kmetijska zadruga je mlatilnico kupila, kar je zelo olajšalo delo kmetom. Mlatilo se je sredi vasi v večjem kozolcu. Kmetje so vozili snope do mlatilnice. Delo je potekalo zelo hitro, zaradi velikega števila delavcev. Ena skupina delavcev je snope odvezovala, druga skupina jih je rahljala in tlačila snope v mlatilnico, tretja skupina pa je odstranjevala slamo in jo nalagala na voz, četrti pa so odnašali vreče, napolnjene z zrnjem, v mlin, kjer bodo zrnje zmelili v moko za peko kruha.

Na bralnem krogu se dogaja marsikaj lepega, zato vabim tudi ostale stanovalce doma, naj se nam pridružijo, ne bo vam žal.

Stanovalci o medgeneracijskem sodelovanju

Marija Jenko, stanovalka

Zelo vesela sem, ko pridejo otroci, ker se z njimi igram in jim posvetim svoj čas. Ko pridejo, me spravijo v dobro voljo, zelo me imajo radi in me vedno pozdravljajo. Veselim se vsakič znova in upam, da bomo še sodelovali.

Julijana Bravhar, stanovalka

Medgeneracijsko sodelovanje se mi zdi pozitivno, lepo je, da pri nas vidijo, kaj vse prinese starost in kako to sprejeti, tudi slabe stvari. Ker imamo veliko izkušenj, jim lahko razširimo pogled, oni pa nas naučijo kaj novega, česar še ne znamo. Lahko jim zaupam, kaj me muči in oni meni. Treba je le biti potrpežljiv in lepo povedati. Všeč mi je, da so prijazni, da me kdaj objamejo ali stisnejo in mi je toplo pri srcu. Vsem mladim želim, da se jim v življenju uresničijo vse želje.

Frančiška Čebašek, stanovalka

Mladi, bodite srečni, razumeli se boste med sabo. Izkoristite svoj poklic, ki je zelo lep. Dobro je, da se nam dogaja, da pridete k nam in nam lepšate dneve. Dajete nam upanje in veselje do življenja ter motivacijo, pa čeprav je v starosti včasih tudi zelo težko. Potrebno se je spodbujati. Marsikaj znam še vedno svetovati in pomagati, a vsak se odloča zase.

Marija Erzar, stanovalka

Ob sodelovanju z mladimi dobim dodatno energijo in dan je takoj boljši. Mladi so naša prihodnost, s časom gredo naprej, učijo se novejših stvari in to prenašajo tudi na nas. Lepo je videti mlade, nasmejane obraze in tako naj tudi ostane.

Ana Ahčin, stanovalka

Rada imam družbo, važno je, da je človek prijazen, pripravljen na pogovor. Mladim lahko zaupam svojo zgodbo, kako je bilo včasih, kako smo garali, se spoštovali in s tem lahko mladi dobijo širšo sliko za življenje. Všeč mi je, ko mi kaj prinesejo, mi pomagajo. Bodite ustvarjalni in delavni, veliko nam pomeni vaša pomoč.

Duša Oblak, stanovalka

Mladina mi je bila vedno všeč, ker se pogovarjamo, se pohecamo, se imamo radi. To mi veliko pomeni. Rada dajem nasvete, jim namenim čas za pogovor. Mladi imajo drugačne misli kot mi starejši in to si lahko izmenjujemo. Želim vam veliko sreče, veselja, radosti, vse ostalo pa pride s tem.

Mihaela Tičar, stanovalka

Človek se dobro počuti že, ko se mladi obrnejo na stare, ko sprašujejo, se zanimajo za nas. Začne se že pri družini, kjer se je potrebno pogovarjati. Tudi sama se zanimam za mlade, kako se imajo, rada sodelujem. Mladi, osamosvojite se od staršev, zadovoljite vsak svoje želje in potrebe. Želim si, da me ne bi pozabili.

Ljudmila Božič, stanovalka

Vsakega obiska se veselim, imam zelo dobro družino. Z mlajšimi generacijami se dobro razumem. Kot mlajša sem imela zelo rada stare ljudi. Hodila sem pomagat delat na kmetijo in tako smo navezali stike. Ker sem rada pomagala, smo se hitro ujeli. Že kot otrok sem znala dobro izkoristiti čas za druženje, veliko smo peli in plesali, čeprav je bilo tudi dela ogromno. Zdi se mi, da so mlajši danes pametnejši od nas v mladih letih, ker se vsakodnevno učijo novih stvari od nas. Glavna stvar so dobri odnosi in imeti ljudi rad, ne glede na spol, starost in ostalo. Lušno mi je v Domu! Držati moramo skupaj, se spodbujati in se veseliti drug za drugega.

Marija Jenko, stanovalka

Svet je kakor velik gozd. V njem rastejo mlada in stara drevesa.

Temu gozdu so podobna stara in mlada medgeneracijska ljudstva. Ako ni starih zdravih sadik, tudi mladi nimajo trdnega zdravja. To so dvojna generacija podobnih ljudi.

Ta današnja generacija mladih je z dokaj dobrimi, pa tudi slabimi sadovi. Velika napaka je v tem, ker so mnogi, ne vsi, preveč razvajeni. Marsikateri ne poslušajo svojih nadrejenih ali staršev. Res je, da so morda krivi sodobna tehnika, računalništvo in telefonija. Mnogo mladih je že čisto oropanih javnega pogovarjanja z ljudmi, za starejšo generacijo jim je prav malo mar, kar je zelo zgrešeno.

Naj omenim, pri nas smo zdaj že štiri generacije in je dokaj lepo. Srečujemo se ob rojstnih dnevih starih ali čisto majhnih otrok. Takrat je zelo živahno, dokler ne odprejo vsak svojega telefona. Zmenili smo se, da če se zberemo stari in mladi, da med srečanjem ne bomo igrali igrice ali podobno. To nam je uspelo. Lepo se pogovarjamo, si povemo marsikaj zanimivega ali kakšno zapojemo. Pa je mnogokrat mladim všeč kakšna tema. Zbrani smo po starosti od enega leta do skoraj devetdesetega leta.

Pri nas je bilo skromno. Izhajam iz 14-članske družine. Živel smo skromno, toda složni drug z drugim, kot smo še danes brat bratu in sestra sestro. Delili smo si vse, oblačila smo nosili drug za drugim. V pomoč smo tudi bili pri šoli, če je kaj zaškripalo, smo kmalu rešili problem. Hrane nikoli ni bilo dovolj, pa smo tudi rešili, da nismo bili lačni. Naša dobra mama je znala iz slabega skuhati dobro. Zato znamo ceniti to, kar imamo. Hvaležni smo staršem, da so nas vzgojili v to, kar smo.

Marsikateri pa si danes ne dovolijo s svoje poti, ki vodi v napačno smer. Naj jih vodi dobra misel tudi od starejših ljudi, kajti pridejo lahko dnevi, da propadeš. Radi se imejmo mladi in stari, pa bomo dosegli lepše dni.

Frančiška Bernard, stanovalka

Imam lepe spomine na otroštvo do začetka vojne. Živelimo v majhni vasi na hribu. Med sabo smo se dobro razumeli. Vojna je vse spremenila. Lovili in preganjali so nas Nemci, zato smo se veliko skrivali. Bilo je precej težko in na koncu nam je uspelo, da nas Nemci niso dobili. Že z dvanajstimi leti sem odšla v službo. Najprej sem bila varuška otrok od 4. do 16. leta starosti, nato sem odšla delat v tekstilno tovarno in tam delala do pokoja. V službi smo se dobro razumeli, tudi odnosi med zaposlenimi, tako mlajšimi kot starejšimi se mi zdijo v redu, nikoli ni bil še nihče nesramen. Želim si, da bi bili odnosi med stanovalci in zaposlenimi še naprej tako dobri, kot so, da bi si še naprej pomagali in stali ob strani ob težkih preizkušnjah. Domu Taber želim še naprej uspešno delo in sodelovanje v prihodnosti.

Frančiška Štrukelj, stanovalka

Imam lepe spomine na svoje otroštvo. Lepo so me vzgajali. Otroštvo, ki sem ga jaz preživljala je bilo precej drugačno od današnjega. Imam dobre odnose z zaposlenimi v Domu. Zaposleni so ustrežljivi in mi vedno skušajo pomagati. Skušam razumeti, da je prisotno pomanjkanje kadra in skušam biti bolj potrpežljiva. Pogrešam prijateljske odnose med zaposlenimi, tako mlajšimi kot starejšimi zaposlenimi in stanovalci. Vse se mi zdi tako tuje, kot da ni pravega prijateljstva. Mladi se od starejših lahko veliko naučijo. Naše življenje je bilo drugačno od njihovega. K različnim vrednotam pa vpliva tudi blaginja družbe. Veliko stvari je lahko dosegljivih in ljudje niso več pripravljeni vlagati truda in časa v neke stvari. Blaginja družbe je pripeljala do tega, da je zaradi nepotrpežljivosti v družbi danes vedno več sporov.

Marija Prašnikar Šinkovec, stanovalka

Imam dobre odnose z vsemi zaposlenimi v Domu Taber, tako mlajšimi kot starejšimi. Od časa do časa se kdo nesramno obnaša do mene, na splošno pa sem kar zadovoljna. Kar se tiče teme medgeneracijskega sodelovanja med mladimi in starimi, menim, da morajo med obema generacijama vladati strpnost, spoštovanje in prijateljstvo, saj se lahko tako mladi kot stari drug od drugega veliko naučijo. Starejši lahko mladim ponudijo modrost, različna doživetja in izkušnje, za katere bi želeli, da so mlajšim prihranjene. Mlajši pa morajo starejšim v zameno izkazati spoštovanje, strpnost in pozornost, sploh tistim, ki imajo različne stiske in težje bolezni. Nikoli se ne ve, kdo bo koga zadnjič videl, oziroma koliko časa ima še pred seboj. Vsak si zapomni nekoga po njegovi dobroti in dobrih delih. Starejši, ki imajo že na splošno nekaj zdravstvenih težav, si še toliko bolj zaslužijo naše pozornosti in spoštovanja ter strpnosti v smislu, da bolnega človeka ne čaka le še smrt.

Pavel Peterlin, stanovalec

Odnosi z zaposlenimi se mi zdijo v redu. Bilo bi na splošno lahko več strpnosti do starejših s strani nekaterih zaposlenih, sploh do dementnih ljudi, s katerimi moramo biti še toliko bolj potrpežljivi in pozorni do njih. Na splošno je potrebno imeti do ljudi, ki rabijo posebno pomoč, dokaj strpen in prijazen odnos. Moti me potrpežljivost nekaterih zaposlenih do stanovalcev, ki si ne morejo več sami pomagati. Nikoli ne veš, kdaj boš sam potreboval pomoč. Stvari in odnosi med stanovalci in zaposlenimi v Domu bi se lahko spremenile na bolje že samo z malo spoštovanja, prijateljstva in strpnosti. Stanovalci, sploh tisti, ki ne morejo več skrbeti sami zase, morda po kasni prijateljski besedi in izkazanem spoštovanju ne bi več razmišljali, le kdaj se bo njihovo življenje končalo. Že prijazna beseda in lep pozdrav lahko naredita veliko razliko in prineseta veselje vsakemu človeku, tako mlademu kot staremu, sploh pa tistim, ki težje pokažejo njihova čustva. Odnosi mladih do starejših bi se lahko izboljšali, kakšen pozdrav in pomoč, takrat ko je potrebna, bi že naredila razliko. Dobri medgeneracijski odnosi, ki se kažejo s solidarnostjo, pomočjo, spoštovanjem in strpnostjo med mlado in staro generacijo, so ključ do dobrega in zdravega življenja mladih in starih in lahko spremenijo svet na bolje.

Ana Triller, stanovalka

Časi danes so precej drugačni kot včasih. Treba je upoštevati vsako mnenje, tako mlajših kot starejših, čeprav večkrat mislimo, da mlajši nimajo pravega pogleda na svet s strani vrednot. K razslojevanju današnje družbe je veliko pripomogla današnja tehnika, ki je družbo še bolj razslojila. Na splošno je po mojem mnenju med vsemi generacijami premalo spoštovanja in preveč poniževanja, zavisti in nesramnosti. Večinoma imam z zaposlenimi dobre odnose, so prijazni in se trudijo opraviti svoje delo najboljše, kar lahko. Dober odnos imam tudi s študentkami zdravstveno-negovalne enote. Mlajša generacija bi se od starejših lahko naučila strpnosti, spoštovanja, solidarnosti in pozornosti. Starejši moramo biti do mladih prav tako strpni in se zavedati, da se morajo v življenju še zelo veliko naučiti. Domu Taber pa želim uspešno in vestno delovanje, usmerjeno v dobre medsebojne odnose, še naprej.

Lidija Rahne, stanovalka

V družini smo se med sabo dobro razumeli, veliko smo se pogovarjali in se družili med sabo. Vsak je povedal, katera stvar ga moti in kaj si želi, da je drugače. V Domu Taber sem v dobrih odnosih z zaposlenimi, do sedaj z nikomer nisem imela posebnih težav. Zaposleni v Domu so precej strpni do nas stanovalcev in nam skušajo pomagati ter nas spoštujejo. Pri mladih sicer opažam, da so nekoliko nestrpni, nekateri so tudi nesramni. Samo prijaznost in dobrota lahko spreminjata stvari na bolje, zato si želim, da bi med nami stanovalci in mlajšim kadrom vladali prijateljski odnosi, saj bomo le tako lahko premagali stiske, ki jih doživljamo. Domu Taber želim še naprej uspešno delo, ki naj bo usmerjeno v spoštovanje, strpnost in prijateljstvo.

Pavla Oman, stanovalka

Vsi domači so bili v partizanih (brat, sestra in jaz). Skrivali smo se pred Nemci. To so bili precej težki časi. Bilo nas je strah, kaj se bo zgodilo. Bilo je zelo napeto. Spomnim se, ko sem po naključju prišla pred nemško vojsko in me vojak ni ustrelil, nekaj časa sem se pred okupatorjem celo skrivala. Doma smo imeli vse podrto in porušeno. Spomnim se tudi, ko sem utrujena od bega pred Nemci obležala v neki grapi v gozdu, kasneje sem se zbudila v bolnici. Na splošno smo se med sabo v družini dobro razumeli, dobro se razumem tudi s kolektivom Doma Taber, do zdaj nisem še nikoli imela posebnih težav. Zdi se mi, da so mladi danes manj potrpežljivi, kakor mi v mladih letih, od nas bi se lahko naučili prijaznosti, sprejemanja drug drugega. Stari pa bi se lahko od mladih naučili upanja in sprejemanja življenja takega, kot je. Domu Taber v prihodnosti želim uspešno delo, ki naj bo usmerjeno v strpnost, spoštovanje in sprejemanje drugačnosti.

Silva Mojstrovič, stanovalka

V začetku mi je bilo težko priti v Dom. Bila sem na vozičku in nisem mogla sama hoditi. Nekaj časa je trajalo, da sem se navadila. Doma sem rada gledala televizijo in vrtnarila, vrt na splošno pogrešam. Imam spoštovanje do vsakega izmed zaposlenih, saj vem, da vsak opravlja precej težko delo, sploh negovalci. Lepa in mirna lokacija Doma mi pomeni zelo veliko in me navdaja z veseljem. Za starejšega človeka je še toliko pomembnejše, da je dom starejših v mirni okolici in si tako spočije dušo. Glede otroštva so bile včasih in danes precejšnje razlike. Povojni časi, revščina so prinesli svoje, težko smo prišli do kruha in osnovnih življenjskih potrebščin, ki jih imajo mladi danes v življenju. Na splošno sem z vedenjem zaposlenih v Domu, tako z mlajšim kot starejšim kadrom, zadovoljna, drugače pa bi želela mladim svetovati večjo obzirnost, spoštovanje, prijateljstvo in solidarnost, saj nas medsebojno prijateljstvo s starejšimi krepí in pomaga, da tako vsi lažje premagujemo življenjske krize.

Janez Vajs, stanovalec

Imam dobre odnose z zaposlenimi na splošno, tako z mlajšimi kot s starejšimi delavci. Zdi se mi, da se večina zaposlenih precej trudi, da bi svoje delo opravili najboljše. Zelo se trudijo tudi študentje. Mlajši zaposleni kader, kot tudi mlajša generacija na splošno, bi se lahko od starejših naučili strpnosti, spoštovanja, prijaznosti in solidarnosti. Tudi s strani mladih bi bilo potrebno sprejeti in razumeti vsakega posameznega stanovalca in se mu posvetiti ter poskusiti ustreči njegovim željam. Le na tak način bomo stanovalci začutili, da smo sprejeti in se čutili ljubljene. Zmotilo me je dejstvo, da so bile nekatere sestre nesramne in žaljive do mene, čeprav nisem naredil nobene napake. Mislim, da je zelo pomembna tudi verbalna komunikacija, saj z žaljivimi besedami hitro koga prizadenemo. Domu Taber želim prijetno in uspešno delo, ki naj bo usmerjeno v nadgradnjo medsebojnega razumevanja, spoštovanja, strpnosti, prijaznosti in sprejemanja drug drugega, saj je vsak od nas edinstven.

Slavica Gartner, stanovalka

Iz otroštva se spominjam svoje mame, kako nas je imela rada, prav tako tudi oče, a je bil on precej manj družaben. Veliko smo se pogovarjali, družili, sploh z mamo, oče je bil bolj tih, zadržan in je skrbel, da se ne bi kaj zgodilo. Mama je bila na očeta precej ljubosumna. Oče se je z nami veliko družil. Odnosi v družini so bili v redu. Če gledam s svojimi očmi danes, se mi zdi, da mladim primanjkuje realnega pogleda na življenje, otrokom ponujajo preveč stvari, ki jih dejansko sploh ne potrebujejo. Tudi pri zaposlenih v Domu vidim, da mlajši zaposleni nimajo občutka spoštovanja in strpnosti do starejših, tako kot mi, ko smo bili še mladi. Blaginja današnjega sveta je pripomogla, da so tradicionalne vrednote prijaznost, strpnost, spoštovanje začele izginjati in vse pogostejše dobimo občutek, da gre v življenju najboljše tistim, ki so zlobni in nesramni, čeprav v vseh primerih ni tako. Prijaznost, spoštovanje, strpnost in medsebojna pomoč so temelji, ki omogočajo obstoj naše civilizacije in rešujejo družbene konflikte. Brez empatije odnosi v Domu med mladimi in starejšimi privedejo do stanja, ko lahko rečemo, da življenje nima smisla. Družbeni odnosi na splošno v svetu med mladimi in starimi so v številnih primerih precej napeti, tudi pripomorejo k negativnim stvarem, kot so žalost, bolezni, sovraštvo, konflikti, vojne. Navsezadnje vidimo, da brez spoštovanja, prijaznosti, strpnosti preprosto ne moremo.

Ravnik Cilka, stanovalka

Povezovanje z mladimi se mi zdi zelo lepo. Vesela sem vsakega obiska, ko se spomnijo name. Če začnem pri vnukih, jim res nudim vse, kar si želijo, jih poslušam in jih imam rada. Meni ogromno pomeni to, da mi povejo, da jim gre v šoli in službi dobro. Zmeraj sem se bala mamil in slabe družbe, a so k sreči vsi pridni in srečni. Vedno sem imela voljo za druženje, igre in pogovor. Za rojstne dneve jih vedno obiščem. Važno je, da smo pošteni, pridni in delovni, to je veliko vredno. Ne krasti, opustite slabe navade, to je moj predlog. V Domu pa sem izredno zadovoljna z mlajšim kolektivom, da nas sprejmejo take kot smo in nam nudijo pomoč. Povezovanje je zares čudovito! Z življenjem v Domu sem res zadovoljna. Na to zagotovo vpliva, da sem se že prej povezovala z ljudmi, navajena sem bila reda in urnika. Čas preganjam s pletenjem in barvanjem. Nikoli mi ni dolgčas in upam, da tako tudi ostane.

Klopca!

Frančišek Ažbe, stanovalec

Nekaj stanovalcev iz Doma Taber radi hodimo na pohode v bližnje kraje okoli doma. Pogosto tudi k vodohramu. Ker je pot utrujajoča, je nekega dne Helena Štraus z možem Mihom vprašala lastnika tega območja, ki sta ga slučajno srečala, če je kakšna možnost za postavitve klopce tu v bližini. Lastnik je izziv sprejel. V zelo kratkem času je tam stala klopca. Prava lepotica. Tako beseda klopca je postala in nad vodohranom prebivala. Od stanovalcev Doma sem jaz prvi sedel na to klopco. Ko sedim na klopci, se mi prebudijo spomini na čase, ko smo z dekleti posedali na klopcah v domačem kraju. V zraku je bila romantika. Sprehajalci in pohodniki iz Doma Taber se zahvaljujemo gospodu Pavlu Korbarju za ta podvig.

Ko že pišemo o klopcah, sem se spomnil treh klopic, postavljenih kakih 150 metrov daleč od Doma Taber ob potoku. Na eni od teh klopic piše »Klopca ljubezni in miru«. Na tej klopci večkrat posedim. Včasih se mi pridruži tudi kašna stanovalka Doma, seveda s predhodnim dogovorom. Vsekakor lahko potrdim, da se imenuje »Klopca ljubezni in miru« z razlogom.

Klopca sredi gozda

Helena Štraus, stanovalka

Z možem se vsak dan, če je le primerno vreme, odpraviva na sprehod v bližino Doma Taber. V teh vročih dneh iščeva predvsem bolj senčne poti, saj nenehno opozarjajo na nevarnost sončnih žarkov in vročine, še zlasti za starejše.

Odkrila sva odlično pot ob potoku Pšata, ki poteka v senci drevesnih krošenj ob gozdu in navkreber do vodnega zajetja na hribu.

Pot naju pelje mimo starejše hiše, ki ima vzdano ploščo, na kateri piše, da se je tu leta 1802 rodil duhovnik Matevž Ravnika, ki je pod psevdonomom »Poženčan« zbiral in zapisoval narodne pesmi in pripovedke. Nasproti te hiše in gospodarskega poslopja, ki je vso obdano s cvetjem, stoji novejša mogočna hiša, kjer prebivajo »Poženčani« sorodniki, kot se je duhovnik sam oklical. Pri hiši imajo v pesjaku čudovitega kužka. Če sta gospodar in gospodarica na dvorišču, ko greva mimo, začne kužek silovito lajati, da dokaže, kako dober čuvaj je, ko pa pred hišo ni nikogar, pa prijazno maha z repkom in naju veselo pozdravlja.

Ne dolgo nazaj sva ponovno šla do vodnega zajetja. Iskala sva, kam bi se lahko usedla in se malo odpočila, preden se odpraviva nazaj do Doma. Nikjer ni bilo starega podrtega drevesa, da bi se lahko usedla. Po poti navkreber pride gospod s kužkom iz omenjene

hiše pri jezu. Vprašala sva ga, če nabira gobe, pa nama odgovori, da sta z kužkom odšla le na sprehod. Omenim mu, da iščeva prostor, kamor bi se lahko usedla in se odpočila, zato mu predlagam, da bi bilo super, če bi tu stala kaka klopca, kot stojijo tri ob potoku. Odgovori, da to sploh ni slaba ideja in še vpraša, kje bi ta klop lahko stala. Dejala sem mu, da to odločitev prepuščava njemu, edino dobro bi bilo, da je v senci. Čez nekaj dni mi sostanovalec gospod Frančišek Ažbe pri večerji pove, da se že pripravlja teren za klopco, tudi on se namreč sprehaja po tej poti. Naslednji dan se takoj po zajtrku odpraviva pogledat, točno na tistem mestu, kjer smo se takrat pogovarjali z gospodom, je bila zemlja že pripravljena in čakala na postavitve klopce. Nekaj dni potem nisva nikamor hodila, saj je bila vročina prehuda, na kar nama ponovno pri večerji gospod Ažbe sporoči, da klopca sedaj že stoji, prelepa klopca z ornamentami na naslonjalu.

Ne morem vam opisati občutkov, ki so me prevzeli ob tej prijazni gesti tega čudovitega gospoda, predvsem, kako hitro nam je izpolnil željo, čeprav nas ne pozna. Seveda smo se mu prijazno zahvalili. Ne vem njegovega imena, niti on mojega. To dokazuje, da dobrosrčni ljudje še obstajajo.

Naše življenje

Marija Jenko, stanovalka

Zdi se mi, da je naše življenje kot vožnja s kolesom – treba je držati pravo ravnotežje, da preživimo. Tudi če me drugi prepričujejo, da ne razmišljam pravilno, da nimam več nobene možnosti, jih ne poslušam in živim svoje sanje naprej. Pozabiti svojo preteklost, ki je za vedno minila, ni lahko, vendar zdaj živim za prihodnost, ki je polna raznovrstnih možnosti, dela in veselja. V Domu imam tudi veliko prijateljev in prijateljic. Svoje otroke sem vzgajala za življenje, spoštovanje, ljubezen, vero in potrpljenje. Nemalokrat je šlo na tesno, pa smo bili potem vsi veseli, ko smo videli, da lahko premagamo vse ovire. Rek, da »za dežjem vedno posije sonce«, še kako drži.

Bonboniera

Helena Štraus, stanovalka

Ko sva prišla v Dom Taber, sva ohranila tradicijo od prej, in sicer vsak dan vsaj eno uro hoje. Tako sva kmalu odkrila lepo krožno pot do vasi Pšata in mimo Poženika nazaj v Dom. Večinoma nisva nikoli nikogar srečevala, tako da sva se prav čudila, kje so vsi ljudje, saj vas je kar velika.

Nekega dne pa nama pride nasproti družinica, ki je peljala malega kužka na sprehod. Revček je ves prestrašen lajal na naju, zato sem mu ponudila roko, da jo je povohal in ugotovil, da nisem nevarna. Seveda je stekla beseda o pasmi tega »napadalca«. Bil je pritlikavi pomeranec, star komaj 7 mesecev. Izvedela sem, da so kužka sprehajali babica, oči in hčerka – vsaj tako sem mislila, ker so iz kape štrleli malo daljši svetli lasje. Bilo je kar hladno, saj je bil mesec februar. Seveda je tudi njih zanimalo, kje sva in od kod sva prišla, kako dolgo sva v Domu

in kako sva zadovoljna. Ko smo se poslovljali, mi je punčka stisnila v roko kamenček, približno velikosti lešnika. Bila sem tako presenečena in ganjena nad to gesto, da sem obljubila bonbončke, ko se naslednjič srečamo.

Res sem od takrat vedno imela čokoladne bonbone v žepu in kadar smo se srečali in malo poklepetali, je dobila punčka bonbončke.

Ko je bilo že malo topleje in smo že odložili topla oblačila – okrog velike noči, sva se vračala proti Domu skozi vas Poženik. Na dvorišču sredi vasi so se trije otroci žogali in ko sva šla mimo, eden zavpije: »Glej, bonboniera gre!« Nisem mislila, da so te besede namenjene meni. Potem pa eden od otrok prileti k meni na cesto in me ogovori: »Kaj me ne poznaš? Jaz sem! Ožbej!« Debelo sem ga

pogledala vsa presenečena, saj sem vedno mislila, da je punčka. Sedaj, ko je bil brez kape na glavi, sem ugotovila, da je to prikupen fantič z malo daljšimi lasmi. Še dobro, da sem imela več bonbonov v žepu, da so dobili vsi, tudi njegova prijatelja, svoj delež sladkarij.

Ko sva z možem prišla okrog vogala, sva se pričela krohotati na ves glas mojemu novemu vzdevku »Bonboniera«.

Kamenček imam še vedno na polički nad posteljo in še vedno mi gre na smeh, ko se spomnim tega dogodka v začetku najinega bivanja v Domu Taber.

Prostovoljstvo

Nataša Lavtižar, delovna terapevtka

Prostovoljstvo ima v Sloveniji dolgo tradicijo. Prispeva k povezovanju organizacij in ljudi v lokalnih skupnostih ter omogoča ljudem, da si skozi prostovoljsko delo pridobijo neprecenljive izkušnje. Preko prostovoljskega dela prihaja do medgeneracijskega povezovanja. Prostovoljstvo omogoča preživljanje lepih trenutkov in tkanje prijateljskih vezi. Pomagati drugim prinaša srečo in veselje.

V našem Domu so prostovoljci nepogrešljivi, postali so del našega domačega življenja, za kar smo jim nadvse hvaležni.

*Včerajšnji dan je porabljen
ček, jutri je zadolžnica;
današnji dan je edina
gotovina, ki jo imaš – porabi
jo modro. (Kay Lyons)*

Aktivnosti s prostovoljci

Baliranje z Ivanom Kropivnikom

Prepevanje s Fani Pavlin ob igranju na harmoniko našega Srečka Vrtnika

Ustvarjanje pod vodstvom Darinke Kralj

Obisk terapevtskega para Irene Koren in psa Ronija

Bralni krog s Silvo Česen, Lilijano Skubic ter Nadjo Žura

Druženje z Janjo Matičič Koritnik

Tehnike sproščanja z Ano Erjavšek

Pevske vaje pod vodstvom Ani Rehberger

Servis slušnih aparatov izvaja Boris Horvat

*Ne hodi pred menoj, morda
ti ne bom sledil. Ne hodi za
menoj, morda ne bom vodil.
Hodi ob meni in bodi moj
prijatelj. (Albert Camus)*

Skupnost Simbioza

Mateja Murnik Gregorin, koordinatorica projekta

V preteklem šolskem letu 2022/23 smo se že tretjič zapored pridružili projektu Simbioza SKUPNOST. Medgeneracijske vezi smo uspešno krepili tudi tokrat. Izvedenih je bilo še več skupnih druženj učencev z našimi stanovalci. Učenci Osnovne šole Davorina Jenka iz Cerklj in otroci iz vrtca Murenčki Cerklje so se nam med letom večkrat pridružili in stanovalce pospremili na sprehodu ter se z njimi družili ob različnih družabnih in gibalnih igrah. Mnogim stanovalcem so z obiski polepšali dan in jim privabili iskrice v oči.

Tudi letos smo v maju pripravili dogodek Simbioza GIBA. K sodelovanju smo povabili učence in učenke Osnovne šole Davorina Jenka. Letos je zaradi slabega vremena gibalno druženje moralo potekati v domskih notranjih prostorih. Ena skupina učenk in učencev se je ustavila v pritličju, druga v drugem nadstropju. Stanovalci in učenci so se razdelili v mešane ekipe, da so bile moči enakomerno razporejene. Gibalno dopoldne smo preživeli ob podajanju z baloni in začinili z mini tekmovanjem v navijanju vrvice. Ker nam je čas prehitro minil, smo sklenili, da se v novem šolskem letu ponovno snidemo.

Obisk Doma Taber

Učenci prostovoljci Osnovne Šole Davorina Jenka Cerklje

Skupina prostovoljcev z OŠ Davorina Jenka Cerklje na Gorenjskem je v tem šolskem letu mesečno obiskovala stanovalce Doma Taber. Na prvem obisku smo skupaj obeležili svetovni dan dneva alzheimerjeve bolezni, v novembru in decembru izdelovali adventne venčke in krasili novoletno jelko, v marcu stanovalce razveselili s pesmijo ob dnevu žena in jih obdarovali ob materinskem dnevu. V času velikonočnih praznikov smo skupaj izdelovali pirhe. Z zabavnim srečanjem smo v maju obeležili dan simbioze. Vsak tretji petek v mesecu je bil namenjen skupnemu sprehodu stanovalcev, učenk in učencev v okolici doma. Na obiskih so

se nam pridružili učenci 2.a, 5.a in 5.b oddelka z njihovimi razredničarkami Lucijo Gregorc, Katjo Sodnik in Bredo Žargaj ter otroški pevski zbor z mentorico Irmo Močnik.

Ob koncu obiskov so se nam stanovalci vedno zahvalili za obisk in nam povedali, da so se imeli lepo. Bili so srečni in mi prav tako. Med nami so nastala mnoga lepa prijateljstva. Na zadnjem obisku v juniju 2023 smo si obljubili, da se v septembru 2023 zopet srečamo.

Prostovoljke iz 6. razreda so o obiskih zapisale:

Tinkara

Celo leto smo prostovoljke obiskovale Dom Taber. Stanovalci Doma Taber so nam dajali posebno energijo in smo jih radi obiskovali. Samo z našim obiskom in s kakšno malenkostjo so bili zelo veseli. To nam je veliko pomenilo. Druženje z njimi je bilo polno smeha, sreče in veselja z vseh strani. Oni so nam polepšali dan, mi pa njim. Pri tem druženju je nastalo veliko novega prijateljstva.

Leja

Stanovalci Doma Taber so zelo prijazni. Radi se razdajajo otrokom in odraslim. Zelo rada hodim v Dom, saj se tam tudi veliko novega naučim. Tam si lahko najdeš tudi najboljše prijatelje. V Domu jim ni nikoli dolgčas. Zelo jim je všeč, ko pridemo k njim.

Pia Lara

Stanovalci so bili zabavni. Všeč mi je bilo, ker smo se z njimi lahko pogovarjali o različnih stvareh. V Domu mi je bilo zanimivo, da imajo stanovalci pevske vaje.

Angelika

V letu 2022/23 smo s šolskimi prostovoljkami obiskovale Dom Taber. V dom smo se odpravljale z velikim veseljem, radostjo in na splošno z dobrim počutjem. Stanovalci Doma Taber so zelo prijazni in ljubeznivi. Vedno se zabavamo ter se imamo dobro. S sostanovalci Doma Taber sem rada v stikih. Prostovoljstvo mi je zelo všeč ravno zaradi obiskovanja tako starejših kot mlajših. V Domu vedno spoznavamo nove ljudi, ki so vedno zelo gostoljubni, zabavni, radoživi in še marsikaj. Z vsakim novim obiskom nastajajo nova prijateljstva ali pa se stara še bolj vtisnejo v srce. Da povzamem, v Dom grem vedno z zelo velikim veseljem.

Ajda

Ko smo šli v Dom Taber, je bilo zelo zabavno. Družili smo se s stanovalci Doma in se z njimi pogovarjali. Povedali so nam nekaj stvari o sebi, mi pa njim o nas. Lahko so nas kaj vprašali, npr. kaj delamo v šoli, mi pa smo njih vprašali, kako so živeli, ko so bili mladi. Peljali smo jih na sprehod, potem pa v njihove sobe. Večino ostarelih smo peljali na vozičkih, kar je bilo zabavno. Enkrat smo delali tudi božične venčke. Pomagali smo jim izbirati okrasje in jim kaj predlagali. Neverjetna izkušnja.

Zoja

Doma Taber sicer nisem obiskala tolikokrat, kot bi ga sicer lahko, ampak ko pa sem ga, mi je bilo zelo lepo. Stanovalci so prijazni in v njihovi družbi mi je zelo prijetno. Lepo je, če lahko kako pomagaš ali se vsaj malo družiš z njimi.

Sara

V Domu Taber mi je bilo zelo všeč. Najbolj so mi bile všeč igre z baloni in s steklenico, ko smo peli različne pesmi. Zabavno je bilo tudi, ko smo stanovalce peljali z vozički. Vsi so zelo prijazni. Pri tem druženju so nastala nova prijateljstva. Upam, da jih bomo še obiskali.

Tiana

Obisk Doma Taber je zelo dobra izkušnja in bilo je zelo lepo. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo se igrali. Ta obisk mi je bil najbolj všeč. Spremenila bi, da bi bilo več teh iger, npr. z baloni. Ob koncu obiskov smo se tudi posladkali. Zato mi je bila ta izkušnja zelo všeč. Tudi, da smo spoznali še druga lepa prijateljstva.

Katra

Obiski Doma Taber so mi bili kar všeč. Všeč mi je bilo, ker smo tam imeli različne delavnice npr. izdelovanje pirhov, izdelovanje venčkov ... Moji občutki tam so bili zelo dobri. Vsi so bili zelo prijazni, radi so se pogovarjali. Dom Taber bi z veseljem obiskala še večkrat. Med sprehajanjem s stanovalci smo se zelo povezali in spoprijateljili.

Petja

Obiski Doma Taber so name naredili velik vtis. Imeli smo možnost zbližanja s starejšimi občani in se od njih veliko naučiti. Stkali smo nova prijateljstva in vedno smo radi ponovno prišli obiskat starejše ljudi, ki smo jih spoznali že ob preteklih srečanjih. Z nekaterimi smo se celo tako zbližali, da se bomo k njim vrnili tudi med počitnicami ali ob drugih priložnostih, ki ne bodo vezane z našo šolsko skupino prostovoljcev. Seveda pa tudi tega ne bom opustila in se bom še naslednje leto kot šolska prostovoljka vračala v Dom Taber. Zelo rada sem imela druženja, ko smo npr. skupaj postavljali smrečico ali barvali pirhe. Zelo se zahvaljujem za to možnost in se vidimo naslednje leto.

Andreja

Moji občutki ob obisku Doma Taber so zelo dobri. Zelo mi je bilo všeč, ko smo se pogovarjali s stanovalci, se igrali različne igre ipd. Stanovalci Doma so zelo prijazni, srčni, spodbujajo se med seboj in včasih se malo v smehu zbadajo. Enkrat smo z njimi tudi peli. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo barvali jajčka za veliko noč. Lepo je spoznati veliko novih ljudi. Zagotovo bom še kdaj prišla.

Pri stotih letih zaplesala v Domu Taber

Besedilo in foto: Janez Kuhar

V Domu starejših Taber v Šmartnem pri Cerkljah na Gorenjskem je v začetku oktobra 2022 visok jubilej praznovala Ljubica Pavlovčič, tamkajšnja šesta stanovalka, ki je dopolnila sto let.

Ljubica Pavlovčič se je rodila oktobra 1922. leta v Gradcu pri Litiji, očetu Blažu in mami Amaliji. Med vojno je bila družina izseljena v Srbijo. Gimnazijo je obiskovala v Beogradu. Na to obdobje ima zelo lepe spomine, saj so jo v Beogradu zelo lepo sprejeli. Po vojni se je vrnila v Slovenijo in se zaposlila pri Jugoslovanskih železnicah, in sicer v računovodstvu. Po poroki si je ustvarila družino. Z možem sta zelo rada potovala po svetu, še posebej ima lepe spomine na Pariz. Z leti sta se počasi ustalila in potovala največ po Sloveniji.

V službi je spoznala zelo prijetne ljudi, sodelavce, s katerimi ima še danes prijateljske odnose. Zelo rada se je ukvarjala z ročnimi deli, kot sta kvačkanje in pletenje. Dokler so ji oči dopuščale, je tudi veliko brala. Doma je imela knjižnico z več kot petstotimi knjigami. Poleg knjig pa je bila njena velika ljubezen tudi ples.

Do svojega petindevetdesetega (95) leta je živela povsem samostojno, kasneje pa ji je pomagal sin Igor. Lahko rečemo, da je prava korenina, ki se ne da, kar je dokazala pri starosti šestinosemdeset (86) let, ko se je ubranila napadalcu, ki jo je hotel oropati v Ljubljani.

Slavljenki je na krajši slovesnosti v imenu zaposlenih in stanovalcev Doma Taber čestitala direktorica Martina Martinčič in ji zaželela obilo zdravja ter dobre volje, opravičilo zaradi nujne zadržanosti pa je direktorica izrekla čestitke tudi v imenu župana Franca Čebulja, ki ji je zaželel predvsem zdravja.

Stanovalka doma Julka Hrovat je prebrala čestitko, ki so jo napisali stanovalci Doma. V imenu Kulturnega društva Folklor Cerklje pa je slavljenki voščila predsednica društva Irena Naglič, čestitala pa je tudi sokrajanka Angeli Brankovič, ki je prvo septembrsko nedeljo praznovala sto let. Čestitkam ge. Brankovič se je ob častitljivem jubileju pridružila tudi Daniela Močnik v imenu Kluba Liberius. Ivan Kropivnik je ob stoletnici recitiral pesem, ki jo je napisal posebej za slavljenko.

V kulturnem programu so sodelovali člani Folklorne skupine Kulturnega društva Cerklje in Cerkljanski gavnarji. Slavljenka je v Domu Taber za stoti rojstni dan zaplesala ob zvokih Cerkljanskih gavnarjev.

Kot se za tako priložnost spodobi, je Ljubica Pavlovčič za stoti rojstni dan dobila veliko rojstnodnevno torto, ki jo je izdelala vodja kuhinje Biljana Bučič.

Dogodki v preteklem letu

9. 8. 2022	Predstavitve pesniške zbirke Maje Podgoršek
24. 8. 2022	Koncert Ljudskih pevcev iz Tuhinjske doline in ribji piknik
25. 8. 2022	Nastop čarodeja Tonija
6. 9. 2022	Praznovanje 100-letnice gospe Angele Brankovič in nastop Ljudskih pevcev hiše čez cesto ter Ani in Francke
9. 9. 2022	Koncert pevskega zbora DU Utik – Šenkov Turn
20. 9. 2022	Pohod za spomin
21. 9. 2022	Koncert moškega komornega zbora Lek
23. 9. 2022	Kuharska delavnica: izdelava in cvrtje mišk
27. 9. 2022	Obisk Festivala za 3. življenjsko obdobje
28. 9. 2022	Praznovanje 7. obletnice odprtja Doma
29. 9. 2022	Predavanje o Štefanji Gori
5. 10. 2022	Praznovanje 100-letnice gospe Ljubice Pavlovčič (nastop folklorne skupine Cerklje)
13. 10. 2022	Kostanjev piknik
20. 10. 2022	Oktobefest na Tabru
7. 11. 2022	Nastop Domskega PZ na varovanem oddelku
11. 11. 2022	Martinovanje
17. 11. 2022	Obisk letališča Fraport Ljubljana-Brnik
24. 11. 2022	Medgeneracijska delavnica izdelovanja adventnih venčkov
29. 11. 2022	Alzheimer cafe preko platforme zoom: Kako uspešno preživeti 3. življenjsko obdobje
1. 12. 2022	Prižig prazničnih luči in koncert Moškega pevskega zbora Davorina Jenka
2. 12. 2022	Obisk učencev OŠ Davorina Jenka in okrasitev smrečice na varovanem oddelku
5. 12. 2022	Obisk Miklavža
8. 12. 2022	Nastop Rdečih noskov
13. 12. 2022	Koncert Jurjevih godcev
15. 12. 2022	Nastop otroške gledališke skupine Pod Stražo
16. 12. 2022	Ogled predstave v Kulturnem hramu Ignacija Borštnika: Slovenec in pol
20. 12. 2022	Božično-novoletna prireditev z živo glasbo in srečelovom

23.12.2022	Obisk učencev OŠ Šenčur
13. 1. 2023	Obisk otrok iz vrtca Murenčki
20.1.2023	Koncert božičnih pesmi, Ani in Francka
26.1.2023	Koncert PZ Biser iz Vodice
31.1.2023	Nastop DU za Poljansko dolino ob kulturnem prazniku
2.2.2023	Koncert Mirana Potočnika in Hervina Jakončiča
17.2.2023	Obisk, druženje in pogostitev članic Karitasa Cerklje
21.2.2023	Pustovanje ob živi glasbi Cerkljanskih gavnarjev
1.3.2023	Pomfri zabava z živo glasbo tria Frenki
7.3.2023	Koncert MePZ občine Moravče
8.3.2023	Koncert Petre Maček Zarnik in podelitev rož ob dnevu žena
10.3.2023	Obleženje dneva mučencev s skeči Ani in Francke
17.3.2023	Nastop učencev 2. razreda OŠ Davorina Jenka iz Cerklj
28.3.2023	Nastop PZ OŠ Davorina Jenka
30.3.2023	Delavnica izdelovanje butaric
31.3.2023	Sv. maša in blagoslov zelenja
6.4.2023	Medgeneracijska delavnica izdelovanja pirhov z učenci OŠ Davorina Jenka
8.4.2023	Blagoslov velikonočnih jedi
24.4.2023	Sodelovanje v projektu Vseslovensko petje s srci
25.4.2023	Praznovanje 101. letnice gospe Slavice Gartner
1.5.2023	Prvomajska budnica Godbe Cerklje
8.5.2023	Nastop Folklorne skupine Cerklje
9.5.2023	Koncert pevcev Hiše čez cesto
16.5. in 29.5.2023	Predstavitve čebelarstva ob svetovnem dnevu čebel
17.5.2023	Simbioza giba z učenci OŠ Davorina Jenka
31.5.2023	Koncert učencev pevske šole Alenke Gotar
1.6.2023	Izlet v Arboretum Volčji Potok
3.6.2023	Obisk snemanja oddaje Slovenija ima talent
8.6.2023	Nastop Plesne skupine iz Dravelj
12.6.2023	Potep stanovalcev na invalidskih vozičkih in osnovnošolcev iz Cerklj
13.6.2023	Piknik stanovalcev
19.6.2023	Koncert Glasbene šole Kranj

20.6.2023	Srečanje prostovoljcev
23.6.2023	Koncert Pevcev izpod Rožnika
30.6.2023	Nastop DU iz Vodice
4.7.2023	Kuharska delavnica: priprava golaža
1.8.2023	Simbioza med generacijami – delavnica Digitalno znanje brez meja
2.8.2023	Peka palačink

Fototrunki

Obisk letališča

Prižig prazničnih luči

Skupaj z otroki krasimo novoletno smrečico

Obisk Miklavža s spremstvom

Nastop Rdečih noskov

Nastop otroške gledališke skupine Pod Stražo

Božično-novoletna prireditev

Z učenci Osnovne šole Davorina Jenka telovadimo

Izdelujemo butarice

Otroci nam pomagajo izdelovati pirhe

Obisk ribogojnice Vodomec v Zalogu

Piknik

Ogled predstave v Kulturnem hramu Ignacija Borštnika

Kuhanje golaža

Lupljenje česna

Pletemo

Anina cvetoča krogla

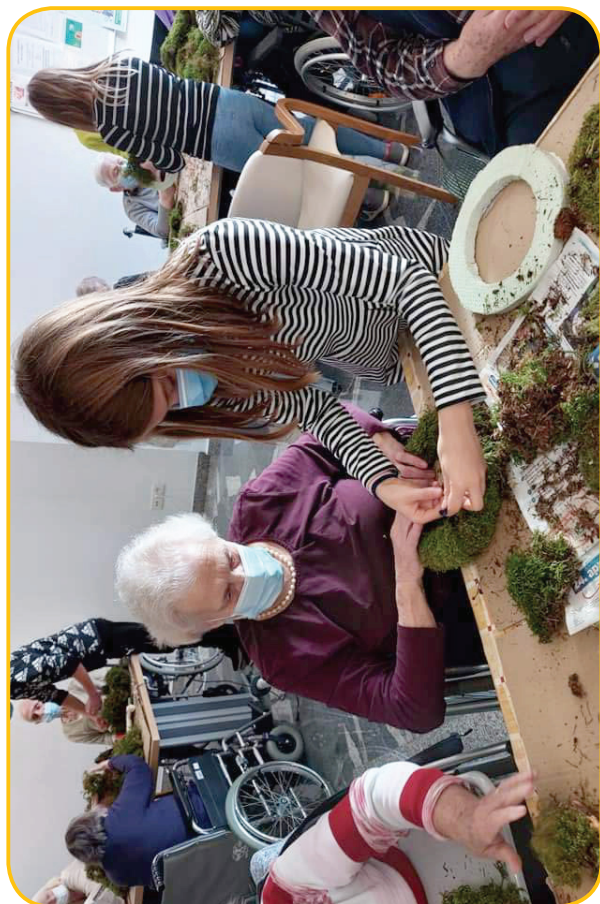
Nastop Glasbene šole Kranj

Urejanje atrija

Z učenci na potep

Medgeneracijske delavnice – izdelovanje adventnih venčkov

Nastop Domskega pevskega zbora za ostale stanovalce

Z otroki iz Vrta Murenčki skupaj na sprehod

Peka potice

Zahvale

Irena Pretnar, hči pokojnega Florijana Bremca

Spoštovani,

Dne 9. 6. 2023 je moj oče Florijan Bremec za vedno zaspal v vašem Domu. Ob tej priliki bi se rada zahvalila vsem, ki ste v teh dveh letih in pol skrbeli zanj. V času, ko sem obiskovala očeta, sem se lahko sama prepričala, kako zahtevno je delo v taki ustanovi, in zato sem vesela, da je moj oče dobil svojo sobo prav v vašem Domu.

Zelo sem bila zadovoljna, da ste se vedno hitro in z razumevanje odzivali na moje prošnje. Zelo sem

zadovoljna s puncami na recepciji, ki so me vedno sprejele z nasmehom in se trudile odgovoriti na moja vprašanja.

V času očetovega poslavljanja sem imela pogovor z zdravnico, ki je naredila vse, kar je bilo potrebno, da je moj oče odšel mirno in brez bolečin.

Še enkrat vsem HVALA.

*Včerašnji dan je porabljen
ček, jutri je zadolžnica;
današnji dan je edina
gotovina, ki jo imaš – porabi
jo modro. (Kay Lyons)*

Malo za smeh

Razumevanje

Zakaj se kuharji tako dobro razumejo?
Ker vedo, da je v življenju najpomembnejša prava kombinacija začimb.

Župnikovo opozorilo

Župnik in mežnar stojita ob vaški cesti in zabijata v tla tablo z napisom:
"Konec je blizu! Obrnite se, dokler še ni prepozno!"
Mimo pridrvi avto, voznik skozi okno zavpije:
"Pustita ljudi pri miru, vidva, verska fanatika!"
Čez nekaj trenutkov se zasliši cviljenje zavor in nato glasen pljusk.
Mežnar se obrne k župniku:
"Ali misliš, da ne bi bilo bolje, če bi preprosto napisala: "Most je podrt?"

Uživanje v penziji

Se menita dva upokojenca v parku:
»A ti uživaš v penziji?«
»Glih ne. Bolijo me kosti, boli me hrbet, bolijo me noge, bolijo me roke ..., a ti?«
»Jaz pa, kot da sem se ponovno rodil.«
»Kako to misliš?«
»Nimam las, nimam zob, zjutraj sem se pa še poscal.«

Tablete

»Včeraj zvečer sploh nisem mogel spat.«
»Ma zakaj ne? Kaj te muči?«
»Celo noč sem premišljeval, od koga bi si lahko sposodil 1000 eurov ..., zato nisem mogel spati ...«
»Pa zakaj se nisi meni oglasil?!«
»Imaš?!?«
»Imam uspavalne tablete!«

Svinjske noge

Gre Janezek k mesarju, pa reče: »A mate svinjske noge?«
Pa mu mesar odgovori:
»Ja, mamo, mamo.«
Pa spet Janezek: »Ja, pol si jih pa umijte.«

Spet skupaj

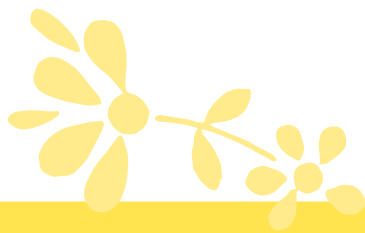
"Zakaj si tako žalosten? Kaj se je zgodilo?" vpraša Lojze prijatelja Marka.
"Oh, moja tašča je umrla!"
"Moje iskreno sožalje," reče Lojze.
"Hvala. Veš, mene je govor župnika tako pretresel. Rekel je, da bomo v nebesih spet skupaj."

Koliko časa boste ostali pri nas?

"Dobrodošla!" pozdravi Marko svojo taščo na vhodnih vratih.
"Koliko časa boste ostali pri nas?"
"Dokler vama ne bom šla na živce."
"A samo tako na kratko ste se oglasili?"

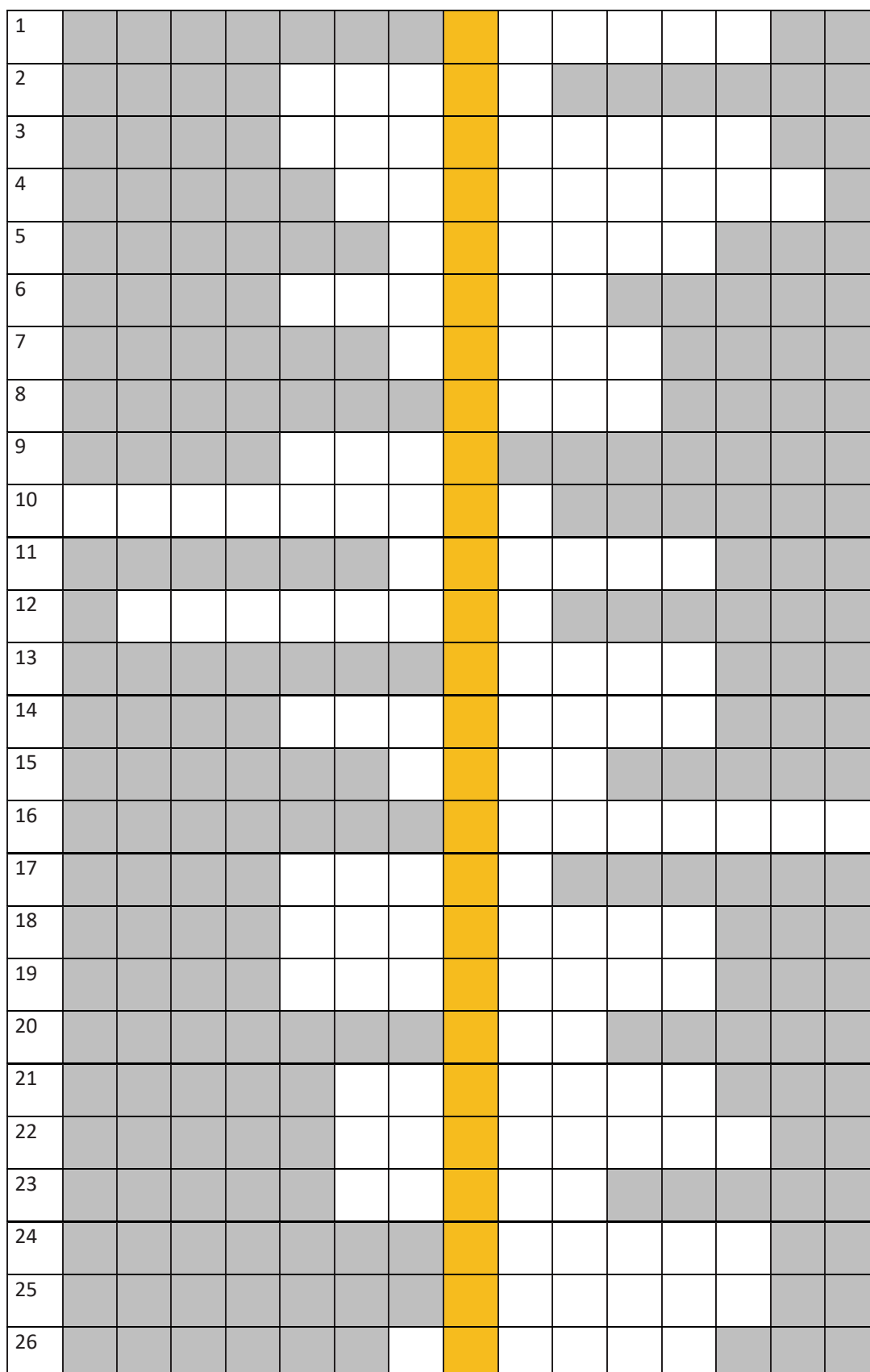
Način

"Kako naj vas ostrižem?" je frizer vprašal stranko na stolu.
"Zastonj!"

Življenje je lepo, zato karkoli se ti zgodi, nikoli ne pozabi živeti! Živeti je ena najbolj redkih stvari na tem svetu, saj večina ljudi samo obstaja. (Marcus Aurelius)

Križanka

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

Dom Taber
socialno varstveni zavod

Šmartno 70, 4207 Cerklje
na Gorenjskem

info@domtaber.si

www.domtaber.si

04 / 20 27 600

INTERNO GLASILO SVZ TABER

NOVICE IZ TABRA

September 2023, VIII. leto, št. 1

Brezplačni izvod

UREDNIŠKI ODBOR DOMSKEGA ČASOPISA

Martina Martinčič, direktorica

Nataša Lavtižar, delovna terapevtka

Neža Sirc, pisarniška referentka

- receptorka

Anita Oman, pisarniška referentka

- receptorka

Nika Pozvek, pisarniška referentka

- receptorka

Priprava slikovnega gradiva:

Sara Feratović

lektorirala **Daniela Močnik**, prof.

TISK IN OBLIKOVANJE

Jagraf, d. o. o.

naklada 550 izvodov

NA NASLOVNICI

Prevodnik Ana, Hvale Štefaniya in Rupnik
Florijana

VIRI SLIK IN CITATOV

<https://lepemisli.org/>

Arhiv Dom Taber

Arhiv zaposleni

Dom Taber
socialnovarstveni zavod

POSREDOVATEL

